

THOREGON 1848/49

Susan Schwartz

KŘIVÉ ZRCADLO

Přeložil Jiří Podbrdský

Prolog.

Je zde velká tma a někde září světlo. Je to úzký proužek na obzoru, který se rychle rozšiřuje. Tma světlá, matná... a barví se do růžovo-oranžova.

Už rozeznávám obrysy, ano, je to země. Je to můj svět? Jak se mezitím proměnil! Je na něm voda, prší a všude se rozlézá zeleň. Nastala dokonce doba první sklizně rychle rostoucí zeleniny a obilí.

Pomalů si přivýkám i na pronikavou zář, s brýlemi to jde docela dobře...

Opět se stmívá. Na svět se snaší prapodivný stín. Že by to přicházelo z nebe? To ne... obloha je jasná a čistá.

Ne! Je to něco, něco obrovského, co se zvedá z čáry obzoru a z povrchu.

To není možné! Musím něco udělat. Nic, vůbec nic se přece nemůže na tomto světě zvednout ze země a letět..

Caljono Yai seděla zpříma na lůžku a ztěžka oddechovala. Její stále ještě omámená mysl zaregistrovala ozvěnu chroptivého výkřiku, který se jí vydral z úzké škvíry úst. Přitiskla si čtyřprsté ruce na klenuté čelo.

„To není možné,“ zašeptala do tmy. „To prostě nemůže být pravda. Nic nemůže *létat*.“

Znovu ucítila, jak se jí zrychlil tep, když vyslovila ono slovo. Jak mohl tento nevinný výraz vzbuzovat takovou hrůzu, když vlastně ani v herreašské slovní zásobě neexistoval?

Připomínatelka Kummeroga poprvé v životě a možná i jako první Herreach prožila to, čemu se říká *hrůzný sen*. Ze všeho nejraději by se byla ihned rozběhla za Vejmem Ikoradem, aby se mu svěřila s děsivým zážitkem, ale bála se, že by ji nebral vážně a myslel by si, že se nechala příliš ovlivnit Pozemšťany. Že by si opravdu tolik vzala k srdci jejich vyprávění o nočních mûrách?

Ne, bylo v tom cosi jiného. Nemohla se stále zbavit vzpomínky na právě prožitou hrůzu a věděla, že to nebylo naposledy. Tísnila ji vize, že všechny Herreachy čeká velká změna...

1.

52. svět.

Čas pádil jako zběsilý. Bylo už 10. června 1289 NGL, tedy zanedlouho polovina roku - a hrozba byla čím dál závažnější. Na Topsidu, Olympu, Ferrolu a dalších planetách z celkem 51 hlavních světů Mléčné dráhy se u obyvatel projevil čmárací syndrom: Jakmile objevili *kruh*, ocitli se zcela v zajetí záhadných bytostí obdařených PSI.

Camelot'any šokovalo, když se dozvěděli, že ve Sluneční soustavě se nachází padesátý druhý svět postižený čmáracím syndromem - Terra. A jsou postiženy i přilehlé planety. Přestože se celá Sluneční soustava zahalila do antitemporálního slapového pole, neunikla nebezpečí.

Mila a Nadja Vandemarovy vyslaly Allanovi volání o pomoc - na Merkuru, Venuši, Trokanu a Zemi už téměř všichni lidé podlehlí čmáracímu syndromu. Zhroutila se veškerá infrastruktura a nebylo už možné ani zhlédnout následky katastrofy. Cizí entita se na Zemi usídlila v oblasti Kilimandžára, ale ani Nesmrtelná dvojčata se k ní nedokázala přiblížit a zničit ji.

Atlan přispěchal s GILGAMEŠEM umělou průrvou v temporálním poli na pomoc

izolovaným ubožákům, nic však nezmohl. Také posádka lodi postupně podlehla čmáracímu šílenství. Arkonidanovi nezbylo než zničit hlavní slapový měnič pro ATSP na Merkuru a vrátit Sluneční soustavu zpátky do reálného času. Mohl tak alespoň zrušit izolaci a uniknout s GILGAMEŠEM nejhorsímu.

Homer G. Adams stáhl ze Sluneční soustavy zpátky modul, aby vymanil posádku z Filozofova vlivu. Společně s GILGAMEŠEM pak uprchl všechny doprovodné kosmické lodě, jejichž posádky ještě zcela nepodlehly šílenství. Krátce předtím ztroskotal pokus zničit záhadnou mentální moc - Filozof unikl soustředěné palbě a přesunul se asi o padesát kilometrů dál od svého původního stanoviště na úpatí Kilimandžára. Jeho vliv stále sílil a dosahoval nyní až na Neptun.

Atlan a dvojčata Vandemarova zůstali 12. června na místě s jedním vesmírným tryskáčem a deseti modulovými roboty.

„Atlane, musíte si pospíšet," ozval se Homer G. Adams z GILGAMEŠE. „Ten vliv se šíří šílenou rychlostí. Dostal jsem zprávu ze systému Vega. Filozof tam rozprostřel své „kruhy" z Ferrolu už na všech dvaadvaceti planet."

„To není žádné překvapení," namítl Arkonidan. Vypadal velmi klidně, jeho bouřlivé niterné pocity prozrazovaly jen narudlé jiskřící oči a slaný výměšek na pokožce. Terra byla dobrých deset tisíc let jeho druhým domovem, podílel se rozhodujícím způsobem na jejím rozvoji a častokrát za ni bojoval. Nikdy nepřestal cítit jako Arkonidan, ale tenhle svět pro něj znamenal víc než cokoli jiného.

„To ne," připustil Adams. „Po tom, co jsem zažil na vlastní oči, to vskutku není žádné překvapení. A situaci neulehčuje ani fakt, že nositelé aktivátoru jsou jako jediní imunní vůči vlivu téhle příšery. Snažte se co nejrychleji vymyslet, jak se jí dostat na kobytku. Jinak to vidím černě."

„To já taky," zamručel Atlan, když přerušil spojení.

Chvilku shlížel dolů na zvětšující se modravou planetu obetkanou pásy bílých mraků a znovu byl rád, že tohle nemusí prožívat jeho přítel Perry Rhodan.

Tolik mrtvých, pomyslel si. A pak si přiletí ještě Chaerodové a Physandové v článkovitých lodích dlouhých 23 kilometrů a s krutou ironií tvrdí, že to všechno byl pouhý omyl. Přitom chtěli jen získat čas a propašovat sem Filozofy dřív, než jsme pochopili, co to znamená!

Filozofové se velmi pravděpodobně zrodili z vivoku jako Gazkarové a Alazarové, v tomto případě z „Absolutna", jak tomu říkali Eloundarové. Ti do sebe vsáli životní energii všech inteligentních bytostí, které se v té době nacházely na svých rodných planetách. Tím přivodili smrt mnoha miliardám těchto tvorů!

Zdálo se, že potom byl každý nově narozený Filozof teleportován na jiný svět s vysokou rezonancí. (Tedy obydlený spoustou inteligentních bytostí). Nestvůry disponující záhadnou paramentální mocí se usadily na nejobydlenějších světech Mléčné dráhy - na Ferrolu, Olympu, Topsidu a dalších.

Brzy byla identifikována padesát jedna planeta a dvaapadesátá - Terra - byla objevena teprve díky nouzovému signálu dvojčat Vandemarových. Zahalená do ASP, přesazená do budoucnosti - a přece ne zdaleka v bezpečí.

Filozofové všude rostli, šířili kolem sebe stále větší kruhy a dostávali pod svůj vliv stále víc obyvatel. Proč?

To teď není důležité, namítl Atlanovi extramozek. Je třeba lokalizovat a vyřídit tuhle bytost dřív, než stačí změnit stanoviště!

„Ale je to důležité," zamumlal Arkonidan. „Musíme potříit příčinu, nikoli symptomy, jinak budeme bojovat proti větrným mlýnům."

Příčinu můžeš najít pouze tam, kde sídlí Filozof. Jen on ti může dát do ruky zbraň, kterou ho porazíš!

* * *

„Co nevidět přistaneme," oznámila Mila Vandemarová od ovládacího panelu. „Filozof už opět zaujal jiné postavení, ale není těžké zjistit sféru jeho vlivu."

Ukázala na několik hologramů vedle sebe. Nesmrtelným se naskytl pohled zprostředkovaný malými sondami z různých úhlů. V okruhu o průměru asi deset kilometrů se pohybovalo něco mezi 5 000 a 10 000 lidmi na všem, co jezdilo, ale i pěšky. Kroužili jako můry kolem třpytivé plochy o průměru asi sto metrů, v níž se prapodivně zrcadlilo a lámalo světlo. Filozof sám nebyl vidět, zjevný byl pouze jakýsi zářivý přelud bez jasných obrysů.

Kolem tohoto středu neustále kroužila těla a vozidla. Ti, kteří se ať už náhodou, či ne dostali na okraj, opouštěli sféru bezprostředního Filozofova vlivu. Zastavovali se a klidně se vraceli ke svému „běžnému" zaměstnání - malovali kruhy. Nezdálo se, že by toužili vrátit se do Filozofova kruhu. Za ně ovšem nastupovali další a ztráceli se ve víru lidských těl, rotujícím kolem středu.

Tryskový letoun dosedl necelý kilometr od Filozofova kruhu. Nikdo z lidí postižených čmáracím syndromem se nezajímal o vetřelce. Kolem vládl čilý ruch. Blížili se sem další, které přilákalo Filozofovo volání. Mnozí spolu hovořili, ale nebylo jisté, zda si vůbec rozumějí.

Většina z nich si kreslila kruhy na folie, a pokud neměli žádné náčiní, vyrývali kruhy klacky nebo holemi do půdy. Vzájemně se překrývající i jednotlivé kruhy všech velikostí.

Ti, kteří zde byli už delší dobu, vypadali nepřičetně. Z úst jim tekly sliny a těkali pohledy sem a tam, neschopni zaměřit zrak na nějaký určitý bod. Jejich pohyby byly nekoordinované a někteří byli vysílení nedostatkem potravy. Přesto všichni čmárali neústupně kruhy dál.

„Příšerné," vydechla Nadja.

„Jsou posedlí," prohlásil Atlan. „Takhle nějak to vypadalo na Hirdobaanu. Nedalo se to zarazit..."

„My to zastavíme," namítla Mila odhodlaně. „Vliv Filozofovy paramentální síly je sice obrovský, ale ne neomezený! Musíme vypátrat, v čem spočívá jeho moc a připravit ho o energetický zdroj, který mu umožňuje šířit kolem sebe nepřetržitě kruhy a zvětšovat tak rozsah vlivu. Každý má svou slabinu!"

„Musí přece existovat nějaký důvod, proč jsme my, nositelé aktivátoru, vůči jeho vlivu imunní," přidala se Nadja. „To je jeho první důležitá slabina. Tolkandové jistě nepočítají s účinným odporem, zvláště když zatím ztroskotaly všechny naše snahy."

Arkonidan přikývl a řekl: „Ze všeho nejdřív bychom měli zjistit, co vlastně žene lidi do kruhu. Třeba nám to pomůže odpovědět na otázku, jaký bude další krok Filozofů."

2.

Anita a George.

Mila Vandemarová přikázala medirobotům, aby se postarali o zesláblé lidi, a oběma univerzálním robotům, aby zaopatřili také ostatní dovezenými potravinami. Zbývající modulové měli zajistit okolí a zkoumat lokátory Filozofův kruh.

Obě sestry i Atlan se opatrně přiblížili k rotující lidské spirále; zachovávali si imunitu i zde, v bezprostřední blízkosti sféry Filozofova vlivu. Byli hluší vůči našeptávání, jež tak libě znělo lidem.

Po zbytek dne se pohybovali na okraji lidského hemžení, aniž si jich kdokoli všímal. Všichni ovlivnění měli v obličeji nepřítomný výraz a zdálo se, jako by naslouchali svému nitru. Byli naprosto odtrženi od reality a zřejmě se ocitli v báječném světě snů. Nebylo možné na sebe upoutat jejich pozornost, oslovit je nebo je přimět, aby vědomě opustili „oběžnou dráhu".

Dva dny uplynuly velmi rychle, aniž Atlan a ostatní něčeho dosáhli. Nikdo na ně ale nezaútočil, ani lidské „satelity“, ani Filozof. Možná byl vůči jejich přítomnosti stejně hluchý jako oni vůči jeho vlivu a změnit postavení ho přinutily vždy pouze přímé palebné přepady.

Museli nechat výzkumu, když se příliš setmělo. Atlan podával Homeru G. Adamsovi na GILGAMEŠ neustále zprávy, že se nestalo nic mimořádného, a ani on se nedozvěděl žádnou vzrušující novinku - až na hlášení, že se kruhy Filozofů děsivě rychle šíří ve všech 52 systémech.

Bezvadně zatím fungoval pouze Nathan, jakož i veškerý systém robotů a syntroniky ve Sluneční soustavě. Samozřejmě ustaly veškeré živé přenosy moderované lidmi. Nicméně různé stanice vysílaly dál podle plánu, třebaže je nikdo - nebo téměř nikdo - nesledoval.

15. června se tři Nesmrtelní opět přiblížili k lidské spirále - a tentokrát měli kolem poledne štěstí.

„Tamhle!“ zvolala Nadja a ukázala na dva lidi vzdálené asi patnáct metrů, kteří se právě pomalu odlupovali od převalující se, rotující masy. Uviděli malou holčičku a postaršího muže.

Ti dva se tvářili užasle, a pak se zastavili a nejistě se rozhlédli. Když si všimli Nesmrtelných, plaše a poněkud zvědavě se usmáli.

„Zdravím vás,“ uvítala je Nadja Vandemarová, která k nim dorazila jako první.

„My vás také,“ řekli oba jedním dechem.

„Byla jsi taky uvnitř?“ zeptala se Nesmrtelné holčička.

„Ne,“ odpověděla Nadja. „Nechceš mně a mým přátelům o tom něco povyprávět?“

Vrátili se zpátky k tryskací, kde mediroboti mezitím zřídili malý tábor. Ti se ihned ujali obou Filozofových příznivců. Dívka a muž vypadali velmi vyčerpaně, ale byli rozzářeni a tvářili se šťastně.

Zdálo se, že Georga, muže starého 165 let, ani v nejmenším neudivilo, že se tak nečekaně osobně setkává s Nesmrtelnými, jejichž výpravy a následný „exil“ na Camelotu jistě sám sledoval jako aktivní divák v médiích. Před chvílí zřejmě prožil cosi mnohem významnějšího a ještě tím byl poznamenán.

Ještě menší dojem udělalo setkání na osmiletou Anitu; dosud nic neslyšela o Camelot'anech ani o jejich tisícileté minulosti. A ještě před chvilkou prožívala stejné vytržení jako George.

Oba se ochotně, důležitě svěřovali se svými dojmy; dokonce jako by v tom spatřovali jakési misionářské poslání. Tu a tam projevíli během vyprávění soucit a lítost nad tím, že Nesmrtelní zatím neměli tu čest seznámit se s Filozofovým učením.

„Proč jste vlastně ještě nebyli v kruhu?“ zeptala se Anita přímo Atlana a dvojčat.

„Právě jsme přiletěli,“ odpověděla Nadja. „Rádi bychom porozuměli tomu, co se tu děje.“

* * *

„Hodně dlouho jsem musela hledat kruh,“ prohlásila Anita.

Ještě donedávna žila s rodiči ve městě Rabaul-Tasu. V jedné chvíli poprvé vycítila kruhy. Náhle to v její hlavě vypadalo docela jinak. Viděla to jako dnes: V noci se probudila ze snu, ten ale ve skutečnosti pokračoval dál.

Cosí si ji vyvolilo a hledalo k ní přístup. V jejím snu zaujaly ústřední postavení kruhy a věděla, že si nesmí tenhle objev ponechat pro sebe.

Musela se o něj podělit s druhými, a tak začala kreslit kruhy a nic než kruhy. A každý byl jiný.

Rodiče ji sledovali zpočátku pochybovačně, nakonec ale porozuměli, co jimi chtěla vyjádřit. Osmiletá holčička se dokázala domluvit s dospělými!

„Do té doby mi ani pořádně nenaslouchali, když jsem jim chtěla vyprávět o svých dobrodružstvích,“ líčila Anita. „Pořád mi říkali: povíš mi to později, zlatíčko, teď na tebe

nemám čas a podobné nesmysly. A u jídla, kdy jsme všichni seděli v poklidu kolem stolu, mluvili pak většinou jen oni. Nebyla jsem pro ně ani trochu důležitá. To se ale změnilo mým nekončícím snem."

Netrvalo dlouho, a také rodiče začali kreslit kruhy. Od té doby zůstávali skoro pořád doma, přestože jindy bývali skoro celý den pryč a měli spoustu práce. Teď ale zůstávali raději s Anitou a malovali si s ní kruhy.

Zdálo se, že nikomu nebylo nápadné, že rodina téměř neopouští domov - ven vycházeli jen na nákup, když už je soužil hrozný hlad. Anita matka nikdy nepřipustila, aby si nechávala posílat automaticky nákupy a hotová jídla domů, a proto byla zvyklá kupovat si vše potřebné sama. A dělala to i nadále. Anita ji pokaždé doprovázela. Otec zůstával doma a kreslil; nechtěl riskovat, že by třeba zmeškal okamžik, kdy mu bude vnuknut dokonalý kruh.

Anita a její matka ovšem byly také natolik pohrouženy do výměny kruhových imaginací, že nákupy vyřizovaly co nejrychleji.

„Dělo se něco na tržištích?" vyzvídala Nadja Vandemarová. „Něco se tam změnilo?"

Anita chvíli uvažovala, mnula si nosík a roztržitě se v něm dloubala. Nadju to velmi dojalo, neboť také ona měla ve zvyku třít si v napjatých situacích nos.

„Ano," řekla konečně holčička. „Všechno bylo najednou tak nějak jiné, ale já jsem si toho moc nevšimla. Sen o kruhu byl mnohem důležitější, chápeš? Maminku ta změna taky moc nezajímala, bavily jsme se pořád spolu."

„Bylo venku méně lidí než jindy?" vyhrkla Mila.

Arkonidan se po celou dobu držel stranou a nenápadně pozoroval dění. George si lehl a tiše pochruoval.

„Ano i ne," odpověděla Anita. „Potkávala jsem lidi a ti malovali také kruhy. Jednoduše na zem nebo po zdech. Toho jsem se já nikdy nedopustila!"

„Ptala ses jich, proč to dělají?"

„Ne, vždyť mi to bylo jasné. Určitě se jim zdálo to samé co mně. Myslím, že ostatní děti měly stejný sen jako já a svěřily se s ním rodičům. Ti to pochopili stejně jako naši a začali napodobovat své děti. Víc o tom nevím."

Anita a její matka každopádně začaly chodit na trh čím dál zřídkavěji, protože měly neuvěřitelnou spoustu práce.

Dívence občas dělalo trochu potíže se správně vyjádřit. Na jedné straně jí bylo všechno zcela jasné, na druhé straně ale pro to nenacházela vhodná slova. Nikdo prý také rodinu nenavštěvoval ani k nim nevolal, a to ani babička, ani kamarádky.

„To ti to nepřipadalo divné?"

„Ne! Viděla jsem přece, kolik mají ostatní práce, když jsme chodili s mamkou na trh."

„Proč pro tebe bylo tak důležité kreslit kruhy?"

„To kvůli kruhu - dokonalému kruhu," prohlásila holčička pyšně. „Ten, co jsem viděla poprvé ve snu, byl jen takový náznak. Proto jsme se doma neustále snažili znázornit kruh, abychom se do něj dostali!"

„To mi musíš vysvětlit podrobněji," požádala Anitu Nadja.

„Jsi jako naši," povzdechla si dívka.

„Ale tví rodiče to přece pochopili, když jsi jim to vysvětlila, ne?"

„To ano. Ale je to tak jednoduché, tedy myslím kruh..."

„Pokoušela ses tedy znázornit kruh. Povedlo se ti to?"

„Ten se přece nedá vůbec znázornit!" zvolala Anita a povzdechla si podruhé, znechucena natvrdlostí obou žen. „Kruhy se rozšiřují zevnitř ven, chápete?"

„Takže zevnitř ven?"

„Ano. Je to, jako když se na hladině dělají kola." Anita zvedla ze země kamínek a ukázala ho sestřím. „Když hodíš kámen do vody, šíří se kruhy od místa, kam dopadl. A ty se roztahují směrem ven, v pravidelných vlnách. To jsou tedy ony kruhy a ty vnější jsem viděla ve snu."

Vnitřní jsem pak nakreslila, abych našla cestu ke Kruhu!"

Sestry se na sebe podívaly, jako kdyby si tím chtěly vyložit příval dívčích zmatených slov.

„Kruh je tedy nejvnitřnější prstenec, který vyvolá kámen na vodní hladině v místě dopadu - abych použila tvého příkladu?" zeptala se Mila Vandemarová Anity.

To se celá rozzářila a vykřikla: „To je přesně ono! Vnitřní kruh je ze všech nejkrásnější a ten jsme chtěli najít. Proto jsem se rodičům svěřila se svým snem a on se začal zdát i jim."

* * *

Anita byla natolik uchvácená, že nebyla k zadržení. Používala čím dál nejasnější a květnatější výrazy; byla stále ještě poměrně hodně pod Filozofovým vlivem - nicméně čmárací syndrom u ní zatím znovu nepropukl.

Opět si vypomohla příměrem o kamenu hozeném do vody. „Filozofy kruhy se šíří na hladině v prstencových vlnách, zevnitř ven."

„To pak ale nepřekonají určitý rozsah a vlny postupně zmizí," nadhodila Nadja Vandemarová.

„Od toho jsou vyvolení, kteří dokázali vstoupit do Vnitřního kruhu," namítla Anita. „Ti házejí další kameny, aby udrželi vlny v pohybu. Tak to jde pořád dokola. Udělal to každý z nás, kdo se dostal do Vnitřního kruhu, aby zažili zázrak také mnozí další."

„Co jsi cítila, když jsi vstoupila do Vnitřního kruhu?"

„Že se naplnila všechna moje přání. Uměla jsem létat. Byla jsem volná, mohla jsem si dělat, co jsem chtěla, a najednou jsem znala spoustu věcí, které jsem se nikdy neučila!"

Dívka byla čím dál unesenější.

„Když jsem kreslila kruhy doma, něco mi chybělo, asi jako když člověk nemá na zmrzlině čokoládovou polevu, jestli chápete, co tím myslím. Byl to takový pocit, jako kdybych musela... někde najít Kruh. Nejlepší kruhy kreslil tatínek, a přece nebyly docela dokonalé. Šli jsme k jiným lidem, abychom se podívali na jejich kruhy, ale ani ty nebyly dostatečně dobré. Vzali jsme si kluzák a vydali jsme se pátrat dál."

„Věděla jsi, kterým směrem máte hledat?"

„Měla jsem jen takové tušení... Moje sny se měnily podle toho, kam jsme se obrátili. A kruhy zářily víc nebo míň, a nakonec mě to táhlo čím dál silněji sem."

„Našli jste sem tedy cestu sami od sebe?"

„Samozřejmě. Nebyli jsme ale jediní, přišlo nás sem mnohem víc. Hodně lidí nemělo žádné vozidlo a museli přijít po svých, pokud si někoho nestopnuli. Já už jsem slyšela hlas..."

„Filozofův hlas?"

„Ano. Ne ale zvenčí, nýbrž odtud zevnitř, chápeš?" Anita si ukázala na hlavu a pokračovala: „Bylo to skoro jako ve snu o kruzích, ale ještě jsem navíc slyšela hlas. Řekl mi, že jsem očekávána ve Vnitřním kruhu. No, a potom... jsem najednou byla v něm!"

„A co tví rodiče?" vyhrkla Mila.

„Nemám tušení," odpověděla dívka a pokrčila lhostejně rameny. „Myslím, že jsou pořád ještě uvnitř. My všichni jsme jedna velká rodina a nemusíme se stále vidět. Tomu vy ale nemůžete rozumět, když jste nikdy nebyli uvnitř."

Nadja Vandemarová přikývla a řekla: „Už proto je fajn, že jsi nám to všechno pověděla. Když jsi byla ve Vnitřním kruhu... co jsi v něm prožívala?"

„Filozof nám dával návod, jak sestavit dohromady vhodné části, které se musejí nejprve najít. Až budou sestaveny, bude dovršeno dílo. Musíme se na něm podílet všichni, jinak se nepodaří."

„Koho myslíš tím všichni?"

„Prostě všichni."

„Všichni tady na Zemi?“

„Ne. Musí nás být ještě víc.“ Anita ukázala k obloze a dodala: „Tamti nahoře taky.“

„Celá Sluneční soustava?“

Holčička přikývla.

Atlan se sice mračil, ale nepletl se do hovoru. Nešlo o nic nového: čmárací syndrom beztak už zasáhl patrně skoro všechny planety Sluneční soustavy.

„Jak se všichni můžete podílet na dovršení díla?“

„Musíme najít Vnitřní kruh, vstřebat do sebe Filozofovo vědění a předat je ostatním, kteří nemohou přijít. Každý z nás musí přispět ke zdaru svou trochou.“

„Co vlastně přesně znamená ono dílo?“

Tahle otázka byla nejdůležitější a všichni tři Nesmrtelní byli pochopitelně mimořádně napjatí.

„Je mi přece teprve osm,“ zvolala Anita zničehonic rozhořčeně. „To umí přesně vyložit Filozof, ne já!“ „Promiň,“ řekla jemně Nadja. „Mohla bys dílo k něčemu přirovnat?“

Dívka zavrtěla hlavou, ale pak prohlásila: „Je nepředstavitelně nádherné, jedinečné, velké. Už jsem je v duchu viděla, ale nedovedu je popsat, prostě to nejde. Je tak... zázračné!“

„Myslíš si tedy, že jde o něco dobrého?“ zeptala se jí Mila Vandemarová.

Anita na ni udiveně pohlédla a pak vyhrkla: „Samozřejmě. Filozof je velmi dobrý, to on nám přinesl mír, jak říkal tatínek. Dřív jsme se s tátou hodně hádali, ale přestalo to od chvíle, kdy jsme slyšeli Filozofa. Jsem strašně moc šťastná!“

„Chtěla by ses zase vrátit do Vnitřního kruhu?“ vyzvídala Mila.

„Ne, teď už vím všechno. Musím to předat dál, to je můj úkol. Filozof mi důvěřuje a já ho nesmím zklamat. Vy taky půjdete dovnitř, ne?“

Anita na ně upřela své oči, měla v nich stále zasněný výraz a těkala pohledem z jednoho Nesmrtelného na druhého. Nebylo možné vrátit ji zpátky do skutečnosti, byť jemně a nenápadně; její maličký duch byl zcela vyplněn našeptáváním cizí mentální moci. Cítila se jako misionářka, jako zvěstovatelka nového učení; byla na tom stejně jako dospělí, jen se neuměla ještě tak docela přesně vyjadřovat.

Když podle svého názoru sdělila všechno, co měla, rychle ztratila zájem o nositele aktivátoru. Tiše si pozpěvujíc, prostě odešla pryč.

„Mám ji zadržet?“ zeptala se Nadja Vandemarová Arkonidana.

Atlan jen zavrtěl hlavou a řekl: „Nemá to smysl. Jen by měla pocit, že je v nebezpečí. Nic s ní nezmůžeme.“

„Ona ale přece nezačala poslouchat Filozofa dobrovolně!“

„K tomu nedochází nikdy,“ odpověděl Atlan klidně.

* * *

Když Anita odešla, vzbudil Atlan staršího muže, aby se od něj dozvěděl případné další podrobnosti. George vypověděl v podstatě totéž co holčička, jen poněkud méně květnatě. Ale jeho euforie byla stejně bezmezná jako její.

„Je to právě požehnání vstoupit do Vnitřního kruhu,“ řekl. „Nikdo si nedovede představit, co znamená dostat se bezprostředně k Filozofovi. Je to tak... dobré, jeho poučky jsou tak nekonečně moudré a harmonické. Čeká nás velká budoucnost, když ho budeme všichni následovat! Naštěstí je většina z nás schopna vnímat a prožívat jeho vědomosti. Také vy toho dosáhnete, když tu pobudete dostatečně dlouho. Filozof neodmítne nikoho, chce každému pomoci.“

„Nemohl bys nám blíž vysvětlit jeho poučky?“ vyzval Arkonidan Georga.

„To nejde, ty si musí každý zažít sám.“

Znělo to, jako by to říkal za Georga někdo jiný. Svědčil o tom také výraz jeho tváře -

oddaně, připitoměle se usmíval a celý zářil zbožnou úctou.

„Nedokážu to vyjádřit správnými slovy," pokračoval. „Mohu říct jen tolik, že Filozof je dobrota sama a chce nám dopomoci k absolutnímu míru. Je důležité poznat učení skrze něj, všechno ostatní jsou pouze chabé, přežvýkané žvásty, zbavené vší moudrosti, jež je obsažena v poučkách. Měli byste se připojit k Filozofovi, to je jediný způsob, jak si osvojit jeho vědění. A je to také naše jediná, pravá budoucnost."

Atlan měl na chvíli co dělat, aby ovládl své pocity. Ze všeho nejraději by byl Georgem třásl tak dlouho, dokud by z něj nevytřepal všechna „moudra" a neproměnil jej opět v normálního, rozumem obdařeného člověka. Nemělo to ale smysl; Arkonidan zažil už příliš mnoho takových situací, než aby se nechal strhnout k nějaké nepředloženosti.

„Anita nám řekla něco o díle, na jehož vybudování se máte všichni podílet," řekl neutrálně.

George přikývl a odpověděl: „Ano. Každý z nás musí přispět svou trochou do mlýna. Filozof nedokáže sám dokončit dílo. Vlastně by to ani jinak nemělo smysl, neboť dílo má sloužit nám všem."

„O jaké jde dílo? Z čeho sestává?"

„Och, je to stavba nepředstavitelné velikosti, velká minimálně jako nějaká planeta, možná tak velká jako Země... Ne, pravděpodobně ještě větší," odpověděl George nadšeně. „Je to nejvyšší cíl! Náš jediný, pravý cíl, k němuž musíme všichni spět, a současně s dovršením díla také my dosáhneme dokonalosti!"

„Z čeho se tahle stavba bude? Lze ji vidět?"

„Materiál nám poskytuje Filozof, neboť onen monument přesáhne všechny rozměry, tak bude veliký. Jestli ho lze vidět... No, já ho vidím před sebou teď docela jasně, ale ne v normální podobě... Je tak nějak - jak bych to jen řekl - zakuklený do sebe."

Nesmrtelní se na sebe podívali. Poprvé se dozvěděli něco konkrétního, na něco to odkazovalo... ale na co?

„Je to něco jako mikrokosmos?" vyzvídal Atlan. „Navenek nepatrný, ale uvnitř obrovský?"

„V tom já se nevyznám," odpověděl lítostně George. „Je to cosi obrovského, nestojí to na Zemi, ale je to s ní těsně spojeno. Dokončené dílo je někde mimo." i „V jiném rozměru?"

„Prostě někde mimo."

George roztáhl ústa od ucha k uchu a zeširoka se zašklebil. Pohled měl náhle zastřený a začal se hrabat v kapsách svého obleku. Konečně po chvíli vytáhl rozzářené tužku a útržek psací fólie. Aniž věnoval Camelot'anům jediný pohled, vstal a odešel pryč, stejně jako před ním Anita. Jen si nezpíval a začal si čmárat na fólii.

Intermezzo.

Stín roste, tyčí se už téměř po celém obzoru. Nemohu ho srovnat s ničím, co jsme kdy stvořili. Ani s ničím, co kdy žilo na tomto světě.

Odkud to jen vím?

Je úplně jedno, kde jsem to pochytila. Skutečností je, že stín roste a vypadá hrozně. Všechno, co přichází z nebes, znamená nebezpečí pro ty, kdo žijí na zemi. Odtamtud shora nás může stín vidět všechny, může se soustředit na několik málo z nás a vrhnout se na nás...

Jeden Terranec mi vyprávěl, že na jiných světech jsou létající bytosti naprosto normální jev. U nás ale ne. Také jsem se dozvěděla, že inteligentní tvorové na těchto světech si vzali příklad z těchto létajících oblud a dobyli vzdušný prostor. Dokonce mi kdosi vyprávěl o válkách mezi národy.

Nic z toho tady není, neboť nemáme létající bytosti.

Tedy neměli jsme...

Létající útvar pomalu nabývá určité podoby. Z beztvareho stínu se klube postava,

obrovské, hrozné tělo. A stále roste. Rozpřahuje mohutná křídla, na nichž se třepetá tenká kůže. Rozprostíráje téměř nad celým světem a máchá jimi nahoru dolů... Letí vědomě, pohybuje se lehce a beztlíže vzduchem. Nemohu mu v žádném případě uniknout.

Letí přímo na mě. Chci utéct pryč, ale nohy mám jako z olova. Nemohu se ani otočit. Chci volat o pomoc, ale není tu nikdo, kdo by mě slyšel. A nevydám ze sebe jedinou hlásku...

Otvírá chřtán a do obličeje mě udeří jeho horký dech. Z nozder jeho neforemného čenichu vyšlehávají rudé plameny a jeho obrovská křídla se třepou čím dál rychleji; zvedá se prudký vítr, zmocňuje se mě a musím se držet ze všech sil, aby mě neodvál pryč, nestrl s sebou a nevsál mě do pekelného chřtánu a nevrhl mě navěky do vše pohlcující temnoty...

Ne!

Caljono Yai si tentokrát uvědomila poměrně rychle, že vykřikla. Nejen proto, že prožívala hrůzný sen opakovaně. Byl také jiný, odvíjel se jako příběh na pokračování. A to noc co noc.

Připomínatelka u sebe zjistila první známky pomatenosti. Byla stále unavená, reagovala podrážděně na jakékoli dotazy a co chvíli se ohlížela přes rameno, protože měla dojem, jako by ji někdo stále pozoroval.

Vej Ikorad s ní už jednou hovořil o jejím nervózním chování, ona mu ale nic neřekla. Co by mu také měla sdělit? Jak by mu dokázala vysvětlit, že se bojí každé nadcházející noci, že uléhá jen s velkou nechutí a touží opět spatřit sluneční zář zahánějící onen stín?

Neporozuměl by jí. Vždyť ani ona nic nechápala. Pokoušela se rozebrat své nitro a přijít na kloub celé podivné záležitosti, ale nic nezjistila.

Snažila se hrůzné sny ignorovat a dělat, jako by ve skutečnosti nic neznamenaly. O to víc ji pak soužily, když konečně vysílená upadla do mráкотného spánku. Sny rozvíjely svůj vlastní příběh, vzbuzovaly v ní čím dál větší děs a vystrkovaly svá tykadla i do jejího bdění, do nezávadného světa zalitého slunečními paprsky...

3.

Vnitřní kruh.

Atlan nedovedl skrýt zklamání. Spousta otázek a kromě květnatých, ale prázdných slov žádné odpovědi.

„Alespoň teď víme, že se Filozof chystá stvořit cosi monumentálního," snažila se ho utěšit Nadja Vandemarová. „A tak při nejmenším tušíme, kde musíme začít."

„Myslíš, jako že se máme pokusit zabránit dokončení stavby?" zeptal se jí sarkasticky Arkonidan. „To je skoro hračka, co říkáte? Nevíme, co to má být za povážlivý monument ani kde má být vybudován - a k jakému účelu. Nemáme nejmenší šanci těm lidem pomoci. Viděly jste to na vlastní oči."

„Filozof jedná tady na Zemi určitě stejně jako ostatní jeho soukmenovci," přihlásila se o slovo Mila Vandemarová. „Sféra vlivu každého Filozofa je obrovská a snaží se něco stvořit."

„Ano," přisvědčil Atlan. „Je možné, že tento do sebe zakuklený monument, ležící někde mimo, staví všech dvaapadesát Filozofů dohromady - každý přispívá k jeho zrodu určitým dílem. Pokud mám pravdu, pak ale vznikne gigantická stavba. Vždyť sféra vlivu všech Filozofů může dosahovat do okruhu dobrých pěti tisíc světelných let."

Obě sestry na něj vyděšeně pohlédly. „To... to říkáš tak klidně?" vyhrkla vzápětí Nadja Vandemarová.

„Mám si snad rvát vlasy?" odsekl. „Nedávno jsem viděl umírat inteligentní život na dvaapadesáti planetách! A teď vypadají tihle lidé tady tak zasněně a šťastně a považují Filozofa za dobrou bytost!"

„Potřebujeme znát co nejdřív odpovědi na naše otázky," přerušila ho Mila. „A ty dostaneme jen u pramene."

Atlan přikývl a prohlásil: „Roboti nás doprovodí."

Protože se den už chýlil ke konci, rozhodli se, že vyrazí až na druhý den ráno. Roboti zřídili tábor a zaopatřili tři Nesmrtelné jídlem a pitím. Ti si mezitím promýšleli další postup.

„Měli bychom tam jít pěšky, to bude nejméně nápadné," uvažoval nahlas Arkonidan. „Stráže ani nic podobného tam nejsou, zato by nás mohl odpuzovat rušivý vliv Filozofa. Nesmí nás zaregistrovat."

Mila přikývl a řekla: „Musíme se vmísit do davu a pomalu se blížit ke středu. Měli bychom se pokusit dostat k Filozofovi co nejbliž - protože naše oči uvidí víc, než nám dokáže zprostředkovat technika."

„A možná dokážeme prozkoumat a pochytit jeho strukturu," přidala se Nadja. „Nechci v tobě ale vzbuzovat příliš velké naděje, Atlane. Zatím jsme si s Milou vylámaly zuby na všem, co nějak souviselo s Tolkandy."

„Máš na mysli Hřib na Trokanu?"

„Ovšemže. Přirozeně se ale pokusíme o všechno, co je v našich silách... Jen bych tě chtěla ušetřit případného zklamání."

„Nesmysl," zabručel Arkonidan. „I kdyby se vám podařilo zachytit jen povrch, pořád to bude víc, než jsme zatím dokázali pomocí techniky. O jedno bych vás ale rád poprosil: Jakmile to bude nad vaše síly a příliš nebezpečné, okamžitě toho necháte, ano?"

„To je přece samozřejmé," odsekla Mila.

„V poslední době jsme se hodně naučily a víme, jak postupovat," přidala se Nadja. „Musíme přizpůsobit své nadání daným okolnostem, ať to zní třeba podivně. Zatím jsme získali ohledně Tolkandů několik zkušeností a ty teď budeme používat. Jen tak máme vůbec nějakou šanci dostat se Filozofovi na kobytku."

„Doufáme, že to vyjde," povzdechl si Atlan.

Upřel oči na kroužící spirálu lidských těl. Stále si ještě nebyl schopen zvyknout na tento pohled a pokaždé ho zamrazilo v zádech.

Kroužení neustalo ani v noci; buď ovlivnění nepotřebovali spát, nebo klimbali za chůze, aniž narušovali plynulost pohybu pochodujícího davu. Byl to vlastně zázrak, že se Anita a George nezhroutili, hned jak byli propuštěni z Vnitřního kruhu. Ztratili jakýkoli pojem o čase a mohli tedy Nesmrtelným stěží sdělit, jak dlouho se lidé vlastně zdržují uvnitř.

Nepřetržitý krouživý pochod za slabého svitu měsíce a tiché šustění a mumlání skoro nahánělo strach. Obrisy lidí se ztrácely ve tmě, a tak dav vypadal jako nekonečný obrovitý červ bez hlavy a ocasu, který se svíjí kolem dokola.

Když Arkonidan na druhý den ráno procitl, rotující spirála zmizela neznámo kam.

* * *

„Filozof zase změnil stanoviště," oznámila Mila Vandemarová, která vstala jako první. „Už jsem ho ale vyslídila. Přemístil se asi o dvacet kilometrů dál za horu."

„Skoro to vypadá, jako by masiv Kilimandžára měl v celé té záležitosti obrovský význam," prohlásil zamyšleně Atlan. „Filozof je možná v nějakém zvláštním vztahu vůči hoře."

„Třeba se mu líbí," komentovala jeho myšlenku ledabyle mutantka.

„Ty myslíš, že nemá žádný zvláštní význam?"

Mila pokrčila rameny a odpověděla: „Ta hora sama o sobě ne, ale možná její poloha. Nevíme o co se cizí bytost, zvaná Filozof zajímá a zda vnímá své okolí stejným způsobem jako my."

Zrušili tábor a přemístili se tryskáčem k novému Filozofovu stanovišti. Tam se poněkud změnilo pouze panorama, ne však situace.

Tři nositelé aktivátoru se vydali v doprovodu deseti modulů na cestu k třpytivému centru. Roboti je ochraňovali před vytrvale kroužícími lidmi.

Byl to zvláštní pocit vnořit se do masy těl a prodírat se jí. Pokušení přidat se k vířivému pochodu bylo opravdu velké, a to i přes ochranu robotů, kteří třem Nesmrtelným zajišťovali patřičný odstup od lidí.

V této bouři nepřičetné euforie, zcela odevzdaného nadšení, by neobstál žádný inteligentní tvor alespoň trochu obdařený citem. Nesmrtelní vnímali naprosto zřetelně, jak je strhává všeobecná radost, třebaže byli beze zbytku nepřístupní vůči Filozofovým signálům a „poučkám“ - nejenže byli vůči nim imunní, ale také hluchí.

„Vypadají všichni tak... nekonečně šťastní!“ zvolala Nadja Vandemarová, která šla jako první.

„Musíme se pomalu a velmi opatrně propracovat ke středu, aby si nás Filozof nevšiml,“ nabádal Atlan dvojčata do mikrofonu. „Nevzdaluj se od nás příliš, Nadjo. Tahle davová hysterie je nakažlivá. Sám s ní mám co dělat.“

Ovlivnění jako by je vůbec nevnímali. Zdálo se rovněž, že jim ani nevadilo, když je roboti odstrkávali stranou.

Po několika kilometrech už jasně rozeznávali zářivý střed; poslušní lidé ho - vědomě či nevědomě - obcházelí uctivým obloukem. Střed měřil v průměru asi sto metrů a byl přesně vymezený vůči kouzelnému kruhu.

Atlan pokynul modulům, aby na ně počkali u okraje středu. Doufal, že Filozof nepoužije žádnou agresivní obranu, až vstoupí do třpytivého nejvnitřnějšího kruhu. Vzápětí překročil jasně vyznačenou hranici.

Arkonidan okamžitě poznal, že dál se nedostane. Třpytivé, tetelivé matoucí vzory a struktury mu znemožňovaly jasné vidění a prostorovou orientaci. Vrátil se za hranici poté, co udělal několik kroků.

„Nemohu vás doprovodit,“ oznámil rádiem dvojčatům.

„Počkej tady,“ odpověděla mu Mila Vandemarová.. „Pokusíme se ho lokalizovat.“

„Nehrozí vám tam uvnitř nebezpečí?“

„Bez starosti. Třpyt je čistě optické povahy, neomezuje nás ani tělesně, ani mentálně. Odtud k němu máme nejlepší přístup - pokud se znovu ihned neodhmotní.“

* * *

Dvojčata Vandemarova tápala obezřetně dál třpytivým chaosem, dokud nedošla asi na třicet metrů k samotnému středu. V tomto místě mutantky dosáhly hranice, kdy začaly ztrácet orientaci.

Ted', sestro!

Mila a Nadja se shodly beze slova, stačilo jim jen se na sebe podívat. Jako obvykle se chytily za ruce a soustředily se.

Pomocí strukturálního tvarování a vidění přece musíme zachytit tu záhadnou bytost! pomyslely si.

Už zakrátko cítily obě, jak jim po tělech vyrazí pot. Ještě ani nepronikly do samotného středu a už vnímaly na jedné straně odpor a na druhé straně měly dojem, jako by padaly do prázdnoty. Nebyly schopny pochytit Filozofovo tělo uvnitř záření, které si i nadále zachovávalo strukturu. Co to jen je, sestro?

Není tu žádná bariéra, a přece se nedá projít.

Je to... je to zrcadlo! A ještě něco víc, sestro. Jde o celý zrcadlový kabinet, v kterém je všechno silně zkresleno.

Filozof se mnohonásobně odrážel v tomto zářivém zrcadlovém bludišti, a to tak zkresleně, že nebylo možné rozeznat jeho postavu ani vzdáleně. Byl to tékavý přelud, mihotavý přízrak, který byl všude a přitom nikde. Sestry ho nemohly rozlišit, nezachytily dokonce ani jeho přibližnou strukturu.

Kde se nacházel ve skutečnosti? Z čeho sestával? Čím nebo kým vlastně byl?

I přes svůj dar vidět za zrcadlo byly Mila a Nadja v koncích, trpěly stejnou „slepotou“ jako technika.

Zklamaně se stáhly zpátky, neboť jim bylo jasné, že tohle kolo prohrály vysoko na body. Byly na pokraji vyčerpání. Musely nejprve analyzovat situaci a promyslet si strategii, než přistoupí k druhému pokusu.

Ani na vteřinu nepochybovaly, že k němu dojde. Nemínily se vzdát ani náhodou.

Atlan se ujal vysílených dvojčat a pod ochranou modulů je dovedl zpátky k vesmírnému tryskáči a do nově vybudovaného tábora. Ve tváři měl ustaraný výraz, neboť Mila a Nadja byly křídově bledé, koupaly se v potu a celé se trásly. Nepoložil jim ale ani jednu otázku.

Asi po hodině se k němu obě sestry vrátily, vysprchované a převlečené, a zdálo se, že pookřály. Vrhly se na nachystané jídlo a vůbec jim v té chvíli nevadilo, že jde jen o potravinové koncentráty.

Arkonidan trpělivě počkal, až spustí samy od sebe. Jejich zpráva byla dostatečně zdrcující. Ale počítal s tím, neboť by mu už určitě dávno sdělily to nejdůležitější, kdyby dosáhly nějakého úspěchu.

„Je to tam jako v bludišti, svádí tě to neustále na nové, stále víc se zamotávající stezky,“ prohlásila Nadja Vandemarova. „Nemohly jsme se orientovat ani zachytit konstantní strukturu. Ustavičně jsme tápaly v prázdnu, ať jsme se obrátily kamkoli; jako kdyby tam prostě nic nebylo, jako kdybychom se ocitli v bezedné propasti!“

„Takže jste Filozofa nenašly?“

„Filozof je tam, i když se pořád rozplývá a třešá. Není to ale žádný prelud, stále se točí ve středu kolem dokola jako...“

„...jako derviš,“ doplnil Atlan Milu Vandemarovou.

„Ano. Ať už je to, jak chce, dá se zachytit stejně málo jako bludička, která tě vždycky ošálí,“ dokončila svou úvahu klidně Mila.

„Chtěla bych to srovnat s něčím, co nám řekl předtím George,“ ozvala se Nadja. „Mluvil o stavbě, která má existovat někde mimo. Tak nějak se to má i s Filozofem. Ten se podle mého zdržuje současně ve dvou různých dimenzích. Jednak tady na úpatí Kilimandžára, kde se ovlivnění lidé dozvídají jeho poučky, jednak — no prostě někde mimo.“

„Také mě to už napadlo,“ přiznal se Atlan. „Když jste pronikly ke středu, přemýšlel jsem o Georgově poznámce a uvědomil jsem si, že Filozof se musí nějakým způsobem nacházet tam, když buduje někde mimo se svými kumpány stavbu. Ale současně musí být také tady, aby rozšířil svůj kruh a získal dostatek moci a vlivu - ať už k jakémukoli účelu. Lokalizace nám i předtím selhávala kvůli tomu třešavému třpytu. A jinak to nedopadlo ani tady. Nechal jsem totiž moduly zvenčí zaměřit střed a Vnitřní kruh a provést příslušné analýzy. Výsledky měření přesně odpovídají vaší domněnce: Filozofa nelze zachytit jako hmotu, jako tělo, nýbrž jako energetický útvar sestávající z pětidimenzionálních komponent. Doufal jsem, že vy byste mohly přesněji analyzovat tyto komponenty.“

„Poprvé se nám to nepovedlo, ale teď už víme, o co jde,“ odpověděla Mila Vandemarová. „Můžeme zapomenout na to, že bychom zachytily jeho postavu. Ještě je tu ale onen třpyt, který ho obklopuje a který patrně produkuje on sám. Pokusíme se k Filozofovi dostat touhle cestou!“ „Tenhle jev je pro nás nejsnáze uchopitelná síla,“ přisvědčila Nadja. „Nepobíhá sem tam a není ani zakotven někde mimo. Kdybychom se ho dokázaly nějak zmocnit, mohli bychom ho snad využít pro sebe a dosáhnout Filozofa na mentální úrovni!“

„To zní rozumně,“ řekl Atlan váhavě.

Mila si změřila Arkonidana zkoumavým pohledem a vyhrkla: „Nezdá se, že bys byl příliš nadšený, ačkoli máme poprvé něco jako zachytný bod a kdesi před námi se míhá jiskřička naděje.“

„Přiznávám, že se mi to nelíbí. Vy dvě byste se teď měly podívat do zrcadla.“

„Vlastně bychom očekávaly lepší lichotky od někoho tak zkušeného, jako jsi ty," vyprskla Mila.

„Já to myslím vážně."

Obě mladé ženy se rozesmály. Byly si v té chvíli ještě podobnější než jindy. Aby je Atlan vůbec mohl rozeznat, učesala si Nadja pěšinku ve vlasech napravo a Mila nalevo. To byl také jediný jejich rozlišovací znak, jinak vystupovaly jako jediná osoba, měly stejná gesta, stejnou melodii řeči a - pokud nešlo o výslovně soukromé záležitosti - také tytéž názory.

„Vím, že nevypadáme zrovna nejsvěžeji," prohlásila Nadja smířlivě. „Ale tohle přece není žádná procházka rozkvetlým sadem, nýbrž velmi obtížný úkol. Můžeš nám věřit, Atlane, my víme přesně, co je potřeba udělat a jak daleko můžeme zajít. Ted' jsme vyčerpané, ale o obnovu sil se nám postará klidná noc spolu s aktivátorem."

„A beztak nemáš na vybranou," doplnila Mila svou sestru. „Přesně jako Myles na Trokanu. Marnotratně bychom plýtvaly svým nadáním, kdybychom je nepoužívaly ze strachu, že při tom zahyneme. Vím, co cítíš, protože můžeš jen nečinně přihlížet. My ale musíme udělat, co je zapotřebí."

Intermezzo.

A znovu ony děsivé sny, doplňující se a opakující jako nekonečný pásek, který k sobě poutal připomínatelku a ustavičně ji strhával s sebou! Kolik je to vlastně už dní?

Caljono Yai už nevydržela ve své cele. Přehodila si přes sebe fialovou kutnu a spěšně opustila kachní chůzí modlitební dům.

Moond stále ještě tonul ve tmě. To nebylo přirozené. Mezitím už byla opět obnovena dodávka elektrického proudu a mělo fungovat pouliční osvětlení. Vzdálené hvězdy vrhaly na město slabou záři a ta vytvářela v domovních zákoutích strašidelné stíny.

Připomínatelka byla dočista sama. Na ulici nebylo kromě ní živé duše, všichni Herreachové pokojně spali. A beze snů?

Co je to se mnou? zděsila se v duchu Caljono Yai. Zbláznila jsem se? Kdybych si tak jen mohla s někým promluvit...

Ne, nemohla si s nikým promluvit, ostatní by ji nepochopili a přišla by o úctu a vliv, jež získala teprve před několika měsíci. Nějaký důvod to ale muselo mít, když se chovala a cítila tak neobvykle. Nebyla schopna o tom přemýšlet, musela pryč. Bylo jedno kam, ale prostě pryč.

Jen dál, nezastavovat se!

Nemusela se schovávat, beztak venku nikdo nebyl. Bylo to zvláštní, ale nebála se ztemnělých domovních zákoutí. Nějakou chvíli bloumala ulicemi, a nebyla schopna jediné jasné myšlenky. Stále častěji se také ohlížela přes rameno. A pak náhle poprvé přišla na to, proč to po celou dobu dělala.

Nejdřív se domnívala, že to je jen optický klam, ale byla to holá skutečnost: Stíny se vydávaly za ní z každého temného kouta a pomalu se nabalovaly na sebe. Plížily se po zemi prostředkem ulice a jako by se ani trochu nebály chabého svitu hvězd.

Caljono Yai nyní mohla vidět temný chuchvalec zcela jasně. A zpozorovala rovněž, jak se k němu přidávají další plíživé stíny, až se za ní nakonec koulela obrovská černá skvrna. A ta se pomalu napřimovala. Nabývala podoby a stále rostla. A uprostřed tohoto záhadného absolutně černého útvaru spatřila vše pohlcující vír, od kterého nemohla odtrhnout oči. Měla dojem, jako by to k sobě nezadržitelně přitahovalo jejího ducha, zatímco nohy se automaticky pokoušely o útěk. Co by se asi stalo, kdyby nedokázala déle odolávat tomu mocnému víru?

Caljono Yai se hnala dál, ale černý pronásledovatel se držel za ní. Stále rostl, stejně jako onen létající útvar z jejího snu, a brzy pochopila, že nemá šanci uniknout. Cítila, jak ji ono neznámé, záhadné, předbíhá po obou stranách a nad hlavou, halí ji to do sebe a souží nesmírnou hrůzou. Vzápětí zaslechla křik nějakého Herreacha z úzké postranní uličky a

okamžitě tam zámířila. - Křik zněl hodně vystrašeně, ale alespoň nebude sama. Třeba dokážou společně uprchnout před neznámým děsem.

Uviděla ležet Herreacha na zemi. Právě vykřikl podruhé a nad ním se skláněl jiný Herreach, v ruce ostrý zakrvácený nůž, kterým stále znovu bodal do bezbranné oběti...

Caljono Yai měla pocit, že se zalkne. Chvíli se soustředila na své dýchání a nevšímala si, jak jí buší srdce. Nakonec se uklidnila a úzkou škvírou v zakrytém okně spatřila rozsvícenou lampu.

Zase jen sen; sen, který přešel v jiný. A byl čím dál realističtější. Kdy nadejde chvíle, v níž už nedokáže déle rozlišovat mezi bděním a sněním?

Takhle to nejde dál.

Caljono Yai vstala a vydala se k cele Veje Ikorada v domě na okraji Moondy, kam se Noví herreaští realisté nastěhovali teprve nedávno. Po cestě si ale nebyla jista, zda přece jen ještě nesní. Dosud ji tížilo cosi neznámého, příšerného, co ji stlačovalo dolů, jako kdyby na ní spočívalo těžké tělo.

Nebylo to však v ní, nýbrž kolem ní, obalilo ji to jako slupka, která se smršťuje a opět rozpíná. Nahánělo jí to hrůzu. A nešlo o pozůstatky děsivého snu, nýbrž o něco, co si s sebou vzala do bdělého stavu z poslední noční můry. Bylo to tak skutečné, jako skutečně vnímala své tělo, rozechvělé údy a tíživou únavu...

Vej Ikorad nejevil žádné velké nadšení, když za ním mladá připomínatelka přišla, a pokáral ji, že ho ruší.

„Nechovej se laskavě jako člověk, Yai!" zavrčel.

„Ikorade, dějí se neuvěřitelné věci!" vyhrkla Caljono Yai a vzápětí mu vyličila hrůzy, které prožila v minulých dnech. „Musíme proti tomu něco podniknout!" dodala na závěr naléhavě.

„Co ti dává takovou jistotu, že ses nezbláznila jako Terranci?" zeptal se jí vůdce Nových realistů.

„Protože jsem začala sledovat ostatní. Spousta clerů a také našich se už několik dní chová prapodivně... I při těch nejméně vhodných příležitostech se ohlížejí přes rameno, jako kdyby měli pocit, že jsou pronásledováni. Při každém nečekaném zvuku sebou trhnou. Vypadají vyčerpaně, i když všichni chodíme po setmění spát, jak jsme si zvykli. Ty to necítíš, Ikorade?"

Mladá připomínatelka visela téměř zoufale na přimhouřených očích mluvčího.

„Situace by vskutku mohla být zakrátko vážná," prohlásil Ikorad konečně.

4.

Zprávy.

Dvojčata musela odložit zahájení druhého pokusu, když dorazila první zpráva. Homer G. Adams se ozval z GILGAMEŠE ve velmi neobvyklou dobu - brzy ráno.

„Nejspíš jsem vás překvapil, ale mám novinky, o které se s vámi prostě musím podělit," spustil, aniž pozdravil své přátele. „Do hvězdokupy 47 Tucani, v níž si Tolkandové tak říkáje rozbili tábor, dorazilo dalších devatenáct článkovitých lodí."

Měl na mysli obrovitá segmentová kosmická plavidla o průměru až 23 kilometrů. Sestávala částečně z více než stovky segmentů, které k sobě byly připojeny jako články řetězu. Tyto lodi se mohly dál k sobě připojovat jako tasemnice, velitelská loď takto mohla dosáhnout úctyhodné délky 42 kilometrů.

V segmentech byla uložena především strojní zařízení, která se dala vykládat na planetách a sestavovaly se z nich továrny. Ani jedna součástka se nepodobala druhé.

Vlastní kosmické plavidlo tvořilo pouze sedm až čtrnáct segmentů. Ty měli k dispozici koordinátoři Chaerodové a kosmičtí inženýři Physandové. K jednomu Chaerodovi přináleželo padesát Physandů.

Byli to první Tolkandové, kteří navázali aktivní kontakt s Galaktiky - a tvrdili, že všechno, co se dosud stalo, byl jen politováníhodný omyl. Brzy nato vyhasl veškerý inteligentní život na 52 světech.

60 článkovitých lodí se objevilo v Mléčné dráze 25. března a nyní, o tři měsíce později, zvýšili Tolkandové jejich počet asi o 30 procent.

„To se mi ale vůbec nelíbí," řekl znepokojeně Atlan, když vyslechl Adamsovu zprávu.

„To ještě není všechno," řekl Homer G. Adams. „Jedna z těch tasemnic se řítí přímo na nás."

„Do Sluneční soustavy?" vyštěkl Arkonidan.

„Přesně tak," odsekl Adams,

„Zatraceně!" Atlan sevřel ruce v pěst a cítil, jak mu vzrušením vlhnou oči. „Je to jisté?"

„Je mi líto, Atlane. Už mají za sebou první krátkou nadsvětelnou etapu v kurzu Sluneční soustava. Jestli ho dodrží, budou tady co nevidět. Přirozeně mohou ještě nečekaně změnit směr, ale proč by to dělali? A... konec konců se na Zemi nachází Filozof."

„Podle toho by mohla stavba vstoupit do rozhodující fáze," uvažovala nahlas Nadja Vandemarová.

„Ale jak?" vykřikla Mila. „Tady se přece absolutně nic nezměnilo. Aspoň včera jsme při akci nezpозorovaly s Nadjou nic nápadného!"

Zmlkla, když se střetla s Atlanovým pohledem. Na její otázku neexistovala žádná odpověď, a byla tudíž zbytečná.

Arkonidan zuřil, protože se jim situace zcela vymkla z rukou - nejen proto, že nemohli nic podniknout, ale také proto, že museli bezmocně přihlížet tomu, co se odehrávalo přímo před jejich očima!

„Musíme - musíme se pokusit dostat co nejdřív na kobylku Filozofovi," uzavřela diskusi Nadja. „Homere, ty se musíš držet s GILGAMEŠEM v bezpečné vzdálenosti, nemám pravdu?"

„Tady se nic nezměnilo, Filozofova sféra vlivu se rozšiřuje šílenou rychlostí," odpověděl bývalý šéf Kosmické hanzy. „Mám to zkusit a odchytit tasemnici"

Atlan se zahořkle uchechl a zvolal: „A jak ji chceš zadržet? Tím, že vystřelíš z praku kámen jako David na Goliáše? Nebo nastavíš na semaforu červenou?"

„Mohl bych se pokusit nějak se domluvit s Chaerody."

„Já tě chápu, starý příteli, ale to by nebylo k ničemu. Tolkandové postupují podle dlouhodobého plánu a nenechají se ničím zastavit. Vždyť nás chlácholili jen proto, aby početně posílili své loďstvo. Byl bys pro ně jako pouhý protivně bzučící komár - kdybys je otravoval moc, prostě by tě rozmáčkli."

Na vysokém Homerově čele se vytvořily vrásky. „Pesimismus a melancholie patří spíš k mému povahovému obrazu," hlesl ohromeně.

„Pravda zůstane pravdou, i kdyby se všelijak přikrašlovala." Atlan se znovu ovládl a jeho hlas zněl chladně a nevzrušeně. „Pozoruj článkovitou loď, prosím, ale z bezpečného odstupu a do ničeho se nepleť. Pokud vůbec něco dokážeme, pak jenom tady - s Milou a Nadjou. Ohlas se, jakmile se dozvíš něco nového!"

* * *

„Mila a já bychom se měly vydat na cestu," pronikl k Atlanovu sluchu klidný hlas Nadji Vandemarové.

Zavrtěl hlavou a poprosil ji: „Počkejte ještě. Nejdřív bychom si měli projít ostatní zprávy. Třeba jsou mezi nimi další jobovky a to by mohlo mít pro vás určitý význam."

„Beztak uděláme líp, když počkáme ještě den," prohlásila zničehonic Mila Vandemarová a klidně čelila napůl udivenému, napůl rozzuřenému sestřinu pohledu.

„Nic si nenalhávej, Nadjo!" dodala. „Ty možná máš pocit, že jsi ve vrcholné formě, já ale rozhodně ne. První střetnutí s Filozofem mě totálně odrovnalo, a proto bych se ráda důkladněji připravila na druhé. Třeba bychom si mohly promluvit ještě s několika vyvrženci z Vnitřního kruhu. A i jinak se tu pro nás najde dost práce."

„V pořádku," přerušila ji Nadja. „Jen jsem měla strach, abychom něco nepromeškaly."

„Lod' tu ještě není," namítl Atlan. „A i když stavba monumentu, nebo jakého díla, vstupuje možná do rozhodující fáze, momentálně nedochází k žádné změně. Filozof i nadále rozhlašuje své poučky a šíří své kruhy. Pokud se chcete skutečně dopátrat jeho učení a motivů jeho chování, měly byste se důkladně připravit a cítit se absolutně silné. Nesmíme zbytečně riskovat."

„Žádné ohrožení života, žádný chybný krok," prohlásila Mila Vandemarová s úsměvem. „Nerada to přiznávám, ale měla jsem tak trošku strach po tom všem, co se tu seběhlo. Nechtěla bych se předčasně vzdávat jen proto, že by mi chyběly síly. Mám dojem, že nám zbývá už jen tenhle pokus."

Arkonidanovi neušel podivný podtón v jejím hlase, ale na nic se nevyptával. Pustil několik zpravodajství různých stanic současně, aby získal co nejrychleji nějaké informace. Bylo zjevné, že Adams čerpal z několika trivideových kanálů, které oznamovaly přílet dalších článkových lodí a uváděly, že jedna z nich nabrala kurz ke Sluneční soustavě.

Víc toho nebylo, zdálo se, že událost byla ještě příliš čerstvá a mnoho se o ní nevědělo. Také zprávy docházející z ostatních oblastí Mléčné dráhy byly nadále špatné, i když naštěstí ne úplně katastrofální. Čmárací syndrom se šířil stále dál, příčina tohoto jevu nebyla známa.

Nikdo neměl záruku, že unikne tomuto šílenství; také nákladní a osobní lodi směřující k napadeným soustavám vysílaly nouzové signály a informace o přechodu na automatické řízení, dokud nedorazí pomoc. Ale jaká pomoc? Nehrozilo sice bezprostřední nebezpečí pádu, protože syntrony naváděly kosmická plavidla na oběžnou dráhu kolem nejbližší planety a automatika se rovněž patřičně starala o cestující - ale jak dlouho se mohly lodi takhle udržet?

Veřejný život se postupně hroutil. Atlan napůl šlel při pomýšlení, že proti tomu nic, ale vůbec nic nezmuže. Ani Adams s GILGAMEŠEM nebyl schopen nikomu poskytnout pomoc, protože ochromena byla i jeho posádka. Seděl v lodi jako vězeň a musel bezmocně přihlížet dění stejně jako Arkonidan.

Ronald Tekener ležel i nadále v komatu; Julian Tifflor a Michael G. Rhodan zmizeli neznámo kde - už před desetiletími; Perry Rhodan, Reginald Bull, Alaska Saedelaere, Ichó Tolot a Gucky byli považováni za nezvěstné...

Skupina Nesmrtelných se smrškla na nepočtený hlouček, který se bez jakékoli strategie a spíš zoufale a panicky snažil vypátrat, co se vlastně děje. Miliardy mrtvých, biliony bytostí, které podlehly záhadnému třeštění. Vpád cizího agresora, jehož záměry a cíle zůstávaly i nadále nejasné.

A pořád se stále znovu vynořovala otázka: Proč?

Jedna veřejná stanice přinášela neustále zpravodajství o tom, co se odehrává ve Sluneční soustavě, a hodinu co hodinu informovala o vývoji na Trokanu; poté, co bylo vypnuto temporální pole a na kosmické scéně se objevili Herreachové a tajemný Hřib, stala se planeta předmětem veřejného zájmu - ten však už nyní patrně neexistoval.

Automatika masmédií nicméně pracovala přesně podle vložených dat a přinášela pravidelně nejnovější reportáže. Ty velmi zaujaly dvojčata.

„Přála bych si vědět, jak se daří Caljono Yai!" prohlásila Nadja Vandemarová. „Jestlipak už se mezitím zlepšily poměry? A jak si asi Herreachové zvykli na svůj nový svět?"

„Jak budou asi zacházet s lidmi postiženými čmáracím syndromem?" uvažovala nahlas Mila. „Především Presto Go, která nám není zrovna nakloněná."

„Zprávy nejsou příliš podrobné, protože je připravuje automatika a ne člověk," řekl lítostivě Atlan.

„Pořád dostáváme jen jeden pohled na to, co se děje u Hříbu.“
„Lepší něco než nic.“
To se mělo zakrátko potvrdit...

* * *

Záběry ukazovaly hříbovitý dóm, prostranství před ním a ruiny Moondy z nejrůznějších perspektiv. Na první pohled vypadalo všechno jako dřív, ale toho si diváci na Zemi nevšimli. Na velkém náměstí se shromáždilo několik tisíc Herreachů. Všichni byli v transu a horlivě se modlili.

„Že je jich zase taková spousta?“ užasla Nadja.

„Jsou to nejen Noví realisté!“ vyhrkla Mila a ukazovala na nejrůznější účastníky shromáždění, kteří byli oblečeni v tradičních hábitech clerů. Horečně hledala Caljono Yai ve fialové kutně, ale spousta tváří v bílých, fialových a pestrobarevných rouchách splývala v jednu jedinou beztvářou masu. „Všichni pohromadě... co to má znamenat?“

Tichý monotónní zpěv modlících se Herreachů prozrazoval jejich niterné vytržení.

„Brzy vytvoří mýty... zpola hmotné postavy,“ zamumlala Mila. „Už jsi to někdy viděl, Atlane? Myslím na vlastní oči, ne na obrázcích?“

„Ne tak zblízka,“ řekl Akonidan.

„Je to úchvatný pohled. Zachránil nás tehdy moudrý hledač Ekrir - symbol obrovitého prastarého Herreacha - který nás vzal za ruce a vyvedl z nekonečné smyčky. Jde o jedinečné nadání PSI,“ vzpomínala Mila.

„Tyhle postavy jsou velmi důležité pro jejich víru, a také toho hodně dokážou,“ dodala Nadja.

„Příběh obra Šimbay přirozeně znám,“ poznamenal Atlan.

„Jsem zvědavá, co znamená takový shluk modlících se Herreachů,“ prohlásila Mila.

Všichni ze znovu soustředili na přenos.

Zpěv se stupňoval a změnil se v halasné mručení. Mnozí Herreachové jako by se hroužili do sebe. Atlan si náhle všiml, jak se ve vzduchu objevilo cosi třpytivého, jakési difúzní světlo, které se rychle zhušťovalo a rostlo do neuvěřitelné velikosti.

A pak se z něj stala obluda; gigantická, nepopsatelná příšera, která se s rozrušeným řevem vrhla do řad modlících se Herreachů, rozrážela je, odhazovala do okolí jako loutky a ustavičně řvala. Bylo to tak děsivé a ohlušující, že si Arkonidan zacpal uši. Dvojčata se vystrašeně choulila k sobě a kvílela. Řev se zvyšoval v pekelném crescendo...

... a pak náhle přenos skončil. Následovala několikavteřinová porucha obrazu a krátce nato se na obrazovce objevil ze záznamu nějaký soutěžní program.

5.

Trokan.

Před třemi měsíci.

Změny nastaly náhle a bez varování. Poté, co Presto Go odmítla spolupracovat s Terranci, byla základna u Hříbu zbourána, přemístěna o několik kilometrů dál do roviny a znovu vybudována.

Ti, kteří byli nadáni PSI, a několik vědců odjeli, takže zbyla jen hrstka, která dál pracovala na výzkumu Kummerogova chrámu.

Caljono Yai neměla už nic na práci. Protože se nemohla přiblížit k dómu, nějakou dobu bloumala bezcílně moonskými ruinami a přemýšlela sama o sobě. Přestože se definitivně rozešla s Nejvyšší zvěstovatelkou, ponechala si třiatřicetiletá připomínatelka fialovou kutnu na znamení neotřesitelné víry - a také pevné vůle sloužit herreašskému národu.

Mluvčí Nových realistů Vej Ikorad a jeho asistent Sel Tandar se i nadále scházeli pravidelně s Pozemšťany a rozmlouvali s nimi o budoucnosti svého národa. Jedna z nejbližších lodí měla dopravit skupinu vybraných Nových realistů na Terru, aby absolvovali důkladné školení.

Caljono Yai se přihlásila také; jen si vymínila určitý odklad a stáhla se po odletu dvojčat Vandemarových do ústraní.

Vej Ikorad pro ni projevil pochopení; v mladé připomínatelce se toho odehrávalo příliš mnoho, především po strašlivé hádce s Presto Go.

„Byl bych tě měl raději u sebe," řekl vůdce Nových herreašských realistů. „Vím ale, co se v tobě děje."

„Momentálně to není tak jednoduché," odpověděla Caljono Yai. „Předtím jsme všichni pracovali u Hřibu a dávalo to jakýs takýs smysl. Teď jsme ale zase sami, herreašský národ je rozštěpen a Kummerog je nám stejně vzdálený jako předtím. Musím přemýšlet o tom, co řekla Presto Go. Já - hrozně jsem ji urazila, Ikorade."

„Já vím. Nazvala jsi ji fanatickou babou. Ale řekla jsi to v hněvu."

„Hněv. To je právě to, co mě děsí. Zase další cizí slovo, které tak názorně ukazuje, jaká se s Herreachy udála změna. Mohl se kdy nějaký Herreach hněvat? Možná ještě ho mohlo něco vyvést z míry, ale takhle jako já..." Caljono Yai se zarazila a svařila nosec. „Přála jsem si, aby na místě zemřela," dodala šeptem.

„Bylo to tím, že tě Presto Go urazila."

„Něco se s námi děje," pokračovala připomínatelka. „Přebíráme od Terranců emoce, přesně tak, jak předpověděla Nejvyšší zvěstovatelka. Chápeš, co to znamená?"

Caljono Yai si sundala zrcadlové sluneční brýle a upřela na mluvčího úzké zářivě zelené oči. „Co z nás udělalo krátké soužití s Pozemšťany? Z tebe, ze mě, ačkoli jsme vzdělanější než obyčejní Herreachové?" vyhrkla. .

Vej Ikorad měl bezděčný dojem, že se dostal do role obhájce. „V tom to není, Yai. Změnil se celý náš svět. Už neexistuje žádná jednotvárnost, střídá se světlo a stín, jas a tma. A podle toho se měníme i my. Už nejsme dávno Herreachové z raného období dějin. Presto Go to vystihla jako první, ale bojuje proti tomu, a to je nesprávná cesta!"

„Myslíš?"

„To je přece naprosto jisté! Pokrok a změny se nedají zastavit. Nesmíme se jim bránit, nýbrž je musíme přijmout a přizpůsobit se jim. Jen tak jsme schopni přežít - jako jediný národ. Nemusíme napodobovat chyby Terranců z jejich dávné minulosti, když začneme bojovat proti sobě navzájem jen proto, že nejsme stejného názoru. Přišli jsme o velký cíl, najít Kummeroga. Ale ne o proroctví, jež se potvrdilo. Vysnili jsme si je - a nyní s ním žijeme!"

„Tak prostě to není," namítla Caljono Yai a opět svařila nosec. „Natolik ses sblížil s Pozemšťany, že ti uniká základní způsob herreašského myšlení. Zdá se mi, že jen všechno tupě opakuješ po Terrancích. Jsi o tom ale pevně přesvědčen? Dokážeš to všechno tak snadno překonat, aniž to v tobě zanechá stopy?"

Vej Ikorad pozvedl přerostlé paže a jemně položil čtyřprsté ruce na Yaiina útlá ramena. „Co chvíli ve mně zuří bouře," zašeptal. „Věř mi, že pokaždé když se v duchu ptám, kam to všechno povede. Proklínám proroctví i Pozemšťany, neboť si nejsem jist, zda mají Herreachové před sebou dobrou budoucnost. Jedno ale vím jistě, připomínatelko, a sice, že zpátky už nemůžeme. Ty a já ze všech nejméně, neboť víme příliš mnoho. Nemohu utéct a někde se schovat; musím sloužit národu jako mluvčí a hledat cesty, jak obnovit náš svět. Není nic důležitějšího. To je můj úkol od samotného začátku, jinak bych přece byl zůstal sedlákem."

Yaiin nosec nabyl opět na objemu a nafoukl se, i když třaslavě, váhavě. „Myslíš, že také jednou budeme mít cyklus a děti?" zeptala se mluvčího.

„Pevně tomu věřím," prohlásil Ikorad. „Proroctví se nenaplnilo proto, aby zanikl náš

národ. Máme ještě jedno poslání. Jenže to prostě nejde tak rychle, musíme být trpěliví." Sundal ruce z připomínatelčiných ramen a dodal: „Dej si načas, Yai, popřemýšlej o sobě a o tom, co chceš v budoucnu dělat. Počkám na tebe, protože tě potřebuju. Jsi velmi důležitá pro naši věc. Také Sel Tandar si tě velmi váží."

* * *

Caljono Yai se držela dál od všech Herreachů, aby se mohla nerušeně vyrovnat sama se sebou. Stále znovu musela myslet na svůj poslední spor s Presto Go, na zatvrzelost Nejvyšší zvěstovatelky a na svou vlastní neschopnost přiblížit jí myšlenky Nových realistů. Presto Go měla v mnohém pravdu a její argumenty proti Pozemšťanům vypadaly rozumně, ale šlo přirozeně o jednostranný, přepjatý názor.

Presto nebyla ani zaslepená, ani hloupá. Dokonce se dokonale naučila jazyku cizinců, aby je dokázala přesně vystihnout a nasbírat další argumenty pro svůj odmítavý postoj.

Mladou připomínatelku by bylo v životě nenapadlo, že bude tolik trpět rozchodem, třebaže bylo jasné, že Nejvyšší zvěstovatelka ji nechce už nikdy vidět ani s ní mluvit.

Vej Ikorad měl však pravdu. Pro Herreachy bylo životně důležité, aby podporovali Terrance. Jen s jejich pomocí se jim patrně také podaří rozlousknout tajemství Hříbu.

Jenže jakou cenu za to budou muset Herreachové zaplatit? Budou se muset vzdát zcela své identity, aby přežili a přizpůsobili se „kosmickému životu"? Jaké tradice si budou moci ponechat? Budou mezi nimi nějaké rozdíly? Naučí se zacházet s novými pocity a ovládat je?

Co můžu dělat?

Když mladá připomínatelka dospěla k tomuto bodu, náhle se zklidnila. Jako by se oprostila od tíživých, pochmurných myšlenek.

Vej Ikorad to řekl správně. Mým posláním je doprovodit Herreachy do jejich nového života. Náboženství hraje stále ještě velmi důležitou roli. Jen mimořádně nadaní jsou schopni stvořit v modlitebním transu mýty jako obra Šimbau a moudrého hledače Ekrira. Budeme i v budoucnu potřebovat modlitby, abychom zůstali Herreachy a žili jako Herreachové.

I když se jednoho dne vyjeví tajemství dómu a jeho bran, nezbavuje nás to povinnosti ani našeho cíle: harmonie, míru, štěstí. Po tom touží náš národ od nepaměti a první krok směrem k tomuto cíli nám umožnilo proroctví.

Nyní záleží na mně, aby se proroctví splnilo. Nevím, zda jednoho dne najdu Kummeroga, ale v mém srdci bude tak jako tak věčně a povede mě.

Před nedávném.

A poté nastaly změny u Pozemšťanů. Když se Caljono Yai vrátila k Novým realistům, zdálo se, jako by se vše vrátilo do starých kolejí. Připomínatelka si udržovala určitý odstup; účastnila se výzkumných prací víceméně jako pozorovatelka. Snažila se lépe poznat a pochopit chování Pozemšťanů.

V té době se nekonaly žádné hromadné modlitby; diskutovalo se o dosud nasbíraných poznatcích. Vej Ikorad a Sel Tandar se horlivě účastnili rozprav. Hltali všechny vědomosti, aby si rozšířili obraz světa.

O odletu už sestavené skupiny Herreachů na školení na Zemi se momentálně nemluvalo; na nejbližší dobu nebyl hlášen přílet žádné pozemské lodi.

„Když už, tak byste měli doprovodit Mylese Kantora, ten vám vysvětlí program a všechno ostatní už po cestě," řekl Jeromy „Jerry" Argent, velitel základny. „To on inicioval tuhle akci, a proto byste se měli obracet na něj. Momentálně se zabývá jinými projekty, a tak vás prosím o strpení. Doufám, že to pro vás nebude problém."

„Vůbec ne," ujistili ho Herreachové. Bylo jim v podstatě jedno, kdy se bude konat kurz; čekali s typickým stoickým klidem.

Během dalšího průběhu výzkumných prací už o návštěvě Terry nemluvili a dokonce se zdálo, že na ni dočista zapomněli.

Náhle jako by to přestalo zajímat i lidi. Byli čím dál nepozornější, odmítali se účastnit rozhovorů, neodpovídali vůbec nebo špatně a vypadali, že jsou naprosto nepřítomni duchem.

Projevil se u nich povahový rys, který Herreachové dosud neznali. A proto ani nevěděli, jak se mají tvář v tvář této změně zachovat. Většinu to nijak zvlášť netrápilo, neboť sami od sebe se o nic nezajímali, pokud k tomu nedostali vnější podnět. Když jim Terranci přestali přidělovat úkoly, Herreachové si prostě šli po svých.

Vej Ikorad a úzký kruh Nových realistů si ale nevěděli rady s náhle změněným chováním Pozemšťanů. Jenže neuspěly žádné pokusy promluvit si o tom s nimi.

Odpovídali buď, že je všechno jako vždycky - nebo nereagovali vůbec. Herreachové museli tedy hledat odpovědi na své otázky sami. Při tom často žádali o radu Caljono Yai, protože kromě obou mluvčích udržovala nejintenzivnější styky s Pozemšťany, mimo jiné i s oběma, kteří byli nadáni PSI.

Ale také připomínatelka se mohla jen domnívat.

Možná měli Pozemšťané čas od času cyklus, během kterého se dočasně měnilo jejich vědomí? Ten sice nemohl sloužit rozmnožování, neboť jeho princip Herreachové znali, ale co když tu byly ještě jiné důvody?

Lidé byli pro obyvatele Trokanu tak jako tak cizí bytosti, neznali vůbec jejich biologickou stavbu ani sociální vzorce chování. Možná Trokan nějakým zvláštním způsobem ovlivňoval povahu Terranců - mohla se na tom podílet potrava, ovzduší či sluneční - záření. Nebo třeba také byly ve hře mentální proudy Herreachů!

Caljono Yai věděla, že Pozemšťané dokážou pomocí techniky měřit také proudění PSI. A na Trokanu se co chvíli shromáždilo alespoň dvanáct Herreachů k hromadné modlitbě - nyní možná ještě častěji než předtím.

Ať už byly příčiny změn v chování Terranců jakékoli, ani Caljono Yai, ani oba mluvčí Nových realistů si nevěděli rady s tím, jak by měli těmto změnám čelit. Ztroskotaly všechny pokusy udržovat s Pozemšťany běžné kontakty.

Nenaplnila se ani naděje Herreachů, že se toto podivné chování Terranců časem změní.

A bylo ještě hůř. Pozemšťané jako by úplně zapomněli, že musejí obsluhovat vlastní techniku. Nechávali všechno zjevně chátrat, o nic se nestarali a začali malovat zvláštní kruhy - na fólie nebo na zem, na kameny, prostě na všechno, co jim právě přišlo pod ruku.

Pohroužení do vlastního světa, dřepěli na bobku a kreslili si kruhy.

V té době už s nimi nebyla vůbec žádná řeč. Caljono Yai musela dokonce ustavit skupinu, která se snažila zabránit větším nehodám a zásobovat Terrance alespoň tím nejnutnějším. Udělala to bez dlouhého uvažování a zcela samozřejmě.

Presto Go by mohla v tomto okamžiku slavit vítězství...

* * *

Změny však nenastávaly jen u Pozemšťanů. také Herreachové začali časem pociťovat, že něco není tak docela v pořádku. Ne, že by se nějak měnil jejich svět, to by věděli velmi dobře.

Nevysvětlitelnými hrůznými sny začali trpět především ti, kteří se vyznačovali stejně jako Caljono Yai výraznými paramentálními schopnostmi. Trýznivé vidiny zakrátko nekončily po probuzení, nýbrž pokračovaly v bdělém stavu. Nikdo je ale nedokázal uchopit, vyjádřit.

Ale byly tu.

Po jednom obzvlášť úzkostném živém snu, v němž byla Yai svědkem fiktivní vraždy, zašla za Vejem Ikoradem. Nazítří ráno svolal mluvčí Nových realistů Caljono Yai, Sela Tandara a několik dalších zástupců k poradě.

Téměř všichni se postupně přiznali, že trpí podobně strašidelnými vidinami jako Yai.

„Domnívám se, že to nějak souvisí se zvláštním chováním Terranců," prohlásil Vej Ikorad. „Možná jde o podivné záření, kterého jsme si dosud nevšimli. Patrně je způsobují změněné životní podmínky."

„Musíme zjistit, co to je," řekl Sel Tandar vážně. „Možná je to pouze tím, že jsme tak blízko dómu a bývalé základny Pozemšťanů; nicméně jsme v poslední době nijak nepokročili a nevíme, zda mají stejné pocity také ostatní Herreachové. Proto navrhuji, abychom vytvořili několik skupin. Nemusíme tu zůstat všichni, abychom zásobovali Terrance a zkoumali tento pocit. Třeba nás brzy ovlivní a změní stejně jako je. Tohle... „něco" nesmíme brát na lehkou váhu!"

„Pokud je to ovšem omezeno lokálně," namítl Vej Ikorad. „V tom případě můžeme také vypátrat, oč jde."

„Ano, pokud," dodala Caljono Yai přesvědčeně.

Na tuto otázku našli zakrátko odpověď. Dostavil se posel z nezbořené části Moondy a přinesl nečekanou zvěst: „Presto Go si přeje vás vidět," řekl.

Caljono Yai si uvědomila, že se jí rozbušilo srdce. S tím vůbec nepočítala!

„A všechny tři?" vyhrkla.

„Ano. Máte jít okamžitě se mnou."

Nosec Veje Ikorada se nafoukl na dvojnásobnou velikost. „Je to vážnější, než jsme si mysleli," povzdechl si.

6.

Trokan: Neviditelná hrůza.

„Situace je vážná a v neposlední řadě jste ji způsobili vy," zahájila slyšení Nejvyšší zvěstovatelka.

„Budeme snad pokračovat v našem sporu?" obořil se na ni Sel Tandar.

„Naše osobní střetnutí nehrají vůbec žádnou roli," prohlásila příkře Presto Go. „Jde tu o mnohem důležitější věci. To, že vás činím odpovědnými za to, co se děje, ještě neznamená, že bych to dělala jen pro vlastní potěšení a zapomínala na všechno ostatní. Experimenty Pozemšťanů a vaše mentální podpora probudily cosi, co sem nepatří."

Caljono Yai zírala nechápavě na Nejvyšší zvěstovatelku. Co to má znamenat? ptala se v duchu. Byla ještě příliš mladá, než aby snadno strávila tuto proměnu a rozeznala její příčiny.

Presto Go na sobě nedala znát, že se s připomínatelkou naposledy nesmířitelně pohádaly. I nadále z ní vyzařovala nesmírná energie a hýřila činností. V žádném případě nepůsobila jako zatvrzelá stařena oplývající dávno překonanými názory.

Mladá připomínatelka znejistěla. Jak se mám teď zachovat? uvažovala zoufale. Možná, že jsem se zmýlila v některých věcech po všech těch sporech, které jsem vedla od chvíle, kdy se naplnilo proroctví.

„Cítíš to také?" zeptala se Nejvyšší zvěstovatelky, když se jakž takž uklidnila.

Udělala to nejlepsi, co mohla. Stejně jako Presto Go se přenesla přes spory a tvářila se, jako by se mezi nimi vůbec nic nestalo.

„Samozřejmě," odsekla Presto Go a znělo to skoro zlostně. „Jste opravdu tak naivní, že si myslíte, že jste v tomhle ohledu nějak výjimeční?"

Stejně jako před několika měsíci míchala dohromady spisovnou herrodštinu a interkosmo. Dokonale ovládala obě řeči.

„Jak to pociťuješ?" zeptal se jí Vej Ikorad.

Nejvyšší zvěstovatelka odpověděla okamžitě: „Začalo to hrůznými sny, které se později protáhly až do fáze bdění. Je za nimi jakási neuchopitelná, neviditelná cizí moc. Hrozivější, než jsme si dosud dokázali představit. Mám stále pocit, jako bych se musela co chvíli ohlédnout přes rameno. Nic ale nevidím, ani sebemenší stín, ani zachvění vzduchu. A přece je

to za mnou."

„Máme stejné pocity. Takže to není lokálně omezeno," prohlásil Sel Tandar zachmuřeně.

„Přesto s tím nemáme nic společného," bránil se Vej Ikorad vyčítavě. „My jsme tuto cizí moc neprobudili, a ani Pozemšťané ne. Nejsou od jisté doby schopni vůbec jednat."

Poté stručně vyličil, co se stalo v minulých týdnech. „Nicméně vidím časovou souvislost mezi pozoruhodným chováním Pozemšťanů a prvním děsivým snem."

„Tu já vidím také, ale to nic nemění na tom, co vám vyčítám." Presto Go do sebe zaklesla ruce s dvěma silnými palci a dvěma dlouhými uchopovacími prsty.

„Proč to přichází až teď?" namítla Caljono Yai. „Proč se ono něco objevuje až nyní? Delší dobu jsme nepodnikli nic mimořádného. Také Terranci používali mnohem méně svou techniku od doby, kdy se přemístili na novou základnu. Nenaměřili podle svých slov nic zvláštního. Z chrámu nic nevychází stejně jako předtím, je pořád zavřený."

Nakrátko se odmlčela a vyčkávala, jak zareaguje Presto Go. Ta se ale tvářila, jako že napjatě poslouchá.

„Myslím, že příčina musí tkvět někde jinde. Někde na Zemi," prohlásila Caljono Yai.

„Proč právě tam?" vyrazila ze sebe útočně Presto Go.

„Proč by se jinak Pozemšťané chovali najednou tak podivně?" nedala se odbýt mladá připomínatelka. „Hrozba musí vycházet odtamtud, z jejich domovského světa. Určitě jde o cosi, co je ovlivňuje na mentální úrovni, aniž jsou schopni to zaznamenat, a co nějak souvisí s PSI. A proto to cítíme i my."

Presto Go zamyšleně pokrčila nose a zeptala se Veje Ikorada: „Projevují snad Terranci strach?"

„Právě naopak," odpověděl mluvčí Nových realistů. „Vypadají dokonce velmi spokojeně a jsou u vytržení, zcela pohroužení do nějaké hry nebo tak. Vytrvale kreslí kruhy a není s nimi žádná řeč. Je to, jako kdyby se vrátili do dob raného dětství. Kdybychom se o ně nestarali, patrně by umřeli hladem."

„Opakuji: Na čem se tedy zakládá tvé podezření?" obrátila se Nejvyšší zvěstovatelka opět na Caljono Yai.

„Zbývá pouze toto vysvětlení," odpověděla poněkud znejistěle připomínatelka. „U Hřibu se nic nezměnilo a od chvíle, kdy se přemístila základna, aktivní výzkum vystřídal teoretické diskuse. Domovská planeta Pozemšťanů ale není podle jejich tvrzení daleko, a tak musí jít o něco, co pochází odtamtud!"

„Tak docela nesouhlasím s tvým názorem, Caljono Yai," namítl váhavě Sel Tandar. „Podle mě je to tady na Trokanu. Způsobuje to sluneční záření nebo změněné životní prostředí..."

„To druhé můžete klidně vyloučit," přerušila ho Presto Go odmítavě. „Podnebí regulují pomocí své obdivuhodné techniky Pozemšťané. Stejně tak mi činí potíže představit si, že by to vyvolávalo sluneční záření, protože jde přece o totéž Slunce, které svítí na Terru!"

„Zůstává ještě poslední možnost. Terranci nejspíš prožívají nám neznámý cyklus," přihlásila se o slovo opět Caljon Yai. „To však nijak nevysvětluje fakt, že stejnou neviditelnou hrozbu vnímáme současně i my."

Nejvyšší zvěstovatelka přikývla a řekla: „Máme tedy první dvě možnosti. Buď jste to něco vyvolali neúmyslně vy, nebo ze Země vychází skutečně jakási hrozba, kterou sem vyzařuje nám neznámá technologie. Co je s terranskou technikou?"

„Nepracuje, při nejmenším se o ni nikdo nestará. Radiopřijímače nicméně mohou být ještě zapnuté," prohlásila Caljono Yai ne bez jisté hrdosti na to, co všechno se už naučila.

„Jde tedy o cizí mentální moc," povzddechla si Presto Go a její nosec se mocně nafoukl. Zdálo se, že se rozhodla. Svádět vinu na techniku jí připadlo směšné; nedovedla si beztak pod tímto pojmem nic kloudného představit, což si její protějšky snadno odvodily z jejich bezradných gest. „Ale tato moc nevychází z Terry, nýbrž z Hřibu. Mám dojem, že když jste

naposledy při hromadné modlitbě stvořili Ekrira, cosi se v něm probudilo - jeden nebo dva strážci, kteří nyní aktivně postupují proti nám."

Caljono Yai strnula a pak vyhrkla: „Tohle nám vyčítáš od začátku a zřejmě tomu také po celou dobu věříš, nemám pravdu?"

„Samozřejmě. Možná jsem fanatická baba, ale myslet jsem se ještě neodnaučila." Presto Go se však nestarala o účinek své cílené poznámky a ihned pokračovala: „Chtěla jsem si projít všechny možnosti, abych si potvrdila správnost svého názoru. Nemá smysl, abys bránil sebe i své stoupence, Veji Ikorade, vidím, že můj názor je víc než doložený. Probrali jsme spolu všechny možné varianty, a zase je zavrhli. Mně nestačí pouhé nejasné domněnky, na těch nelze stavět naši strategii."

Presto Go pozvedla paže a ukázala prázdné dlaně. „Vliv cizí moci je už tak velký, že při některých hromadných modlitbách došlo k podivným jevům - i mně se to stalo. Proto jsem vás k sobě také povolala."

Caljono Yai opět oněměla. Byla připravena na vášnivou diskusi, která rozhodně nepovede ke smíření, ale opak byl pravdou! Jistě, Nejvyšší zvěstovatelka si neodpustila několik kousavých poznámek, aby dala najevo, že na nic nezapomněla, ale to neznamenal, že není ochotna pokusit se o nový společný začátek.

Připomínatelka nevěděla, co si o tom má myslet. Nenápadně v ní opět vzklíčil bývalý obdiv k Nejvyšší zvěstovatelce. Minulý spor ustupoval stále víc do pozadí.

Ani Presto Go už nelpěla na výčitkách a obviněních, což dávala jasně najevo i svými slovy. „Naše rozdílné výklady jsou bezvýznamné. Terranci tak jako tak nejsou mými přáteli a není důležité, zda mohou za všechno oni se svou technikou nebo vy se svými modlitbami. Náš národ je v ohrožení, to je jisté. Musíme se bránit cizí moci - a to společnými silami. Jste ochotni se přidat?"

Všichni tři Herreachové svažili ohromeně nosce; zaskočilo je to. Presto Go ale měla pravdu, nemohli ztrácet čas - a museli táhnout za jeden provaz.

„Co máme dělat?" zeptal se Veji Ikorad stručně Nejvyšší zvěstovatelky.

* * *

Presto Go jednala okamžitě, a tak došlo k nebyvalému shromáždění. Svolala k sobě početné clery, kteří se hrnuli do Moondu ze všech stran a oživilo pobožené město. S nimi přicházeli také stoupenci obou ostatních náboženských proudů, Nových herreachských realistů a Svobodně dýchajících Herreachů.

Poprvé se tak sešli všichni mluvčí a hlavní zástupci nejrozumnějších církevních odnoží u jednoho stolu, smířlivě naladěni a ochotni spolupracovat.

Presto Go se skvěle ujala vedení porady. Nedotkla se jediného sporného bodu, ať už se týkal náboženského pojetí nebo chování. Nikoho slovně nenapadla a jednala s každým jako rovný s rovným.

Její „protivníci" našli způsob, jak se sobě přiblížit, aniž by se museli vzdávat vlastního postavení. Všichni vystupovali sebejistě a vyrovnaně, ostražitě se ale vyhýbali jakémukoli osobnímu stanovisku.

Šlo pouze o to čelit stále zjevnější hrozbě. Všichni si uvědomovali, že to není pouhá přechodná porucha způsobená změnami životními poměry. Bylo to něco docela jiného, něco absolutně cizího, co přicházelo zvnějšku a snažilo se nějakým způsobem ovlivnit Herreachy.

Proto všichni shromáždění brzy dosáhli shody. Neznámému nepříteli se mohou postavit pouze v případě, že spojí své síly.

Caljono Yai přišla s nezvyklým návrhem. „Neměli bychom se pokusit navázat kontakt s těmi, kteří jsou nadáni PSI?" Měla na mysli Milu a Nadju Vandemarovy, které se před

několika měsíci pokoušely proniknout mentálním způsobem do Hříbu. „Jejich podpora by nám jistě velmi prospěla.“

Připomínatelka ve fialové kutně si až příliš dobře uvědomovala, že se vydává na nebezpečnou půdu. Bylo to, jako kdyby noscem postrkovala Nejvyšší zvěstovatelku k tomu, aby podala „důkaz“, aby prohlásila na rovinu, kdo má ve skutečnosti vinu na neblahých, stále dramatictějších událostech.

Doufala však v rozum, který vládl obecně už od chvíle, kdy byla zahájena jednání; a hledala jakoukoli možnost. Herreachové potřebovali pomoc, a k tomu byl dobrý jakýkoli prostředek.

Presto Go delší chvíli mlčela. Možná spatřovala určitou souvislost mezi pokusy dvojčat a hrůznými sny, ale nahlas to neřekla. „To by byla určitá možnost,“ prohlásila zamyšleně. „Jak to ale udělat? Podle toho, co říkáš, není se zdejšími Pozemšťany žádné pořízení. Neumíme zacházet s jejich technikou a nemůžeme tedy vyslat žádný přesně zacílený radiogram. A kam bychom ho také mohli směřovat? Vždyť ani nevíš, kde se ty dvě mutantky nacházejí.“

„To je problém,“ přiznala Caljono Yai zklamaně.

„Myslím, že to je tak lepší,“ prohlásila Presto Go. „Tohle není způsob Herreachů.“ Vzápětí si prohlédla pronikavě jednoho přítomného po druhém. „Terranci se chovají zvláště, ale nemyslím si, že jim hrozí bezprostřední nebezpečí,“ pokračovala.

Samozřejmě, že by jí bylo zcela lhostejné, kdyby nežádoucí „návštěvníci“ pomřeli všichni do jednoho. Byla ale natolik chytrá, aby jí bylo jasné, že by to sem přivedlo o to víc Pozemšťanů, kteří by kladli dotěrné otázky a ledacos Herreachům vyčítali. Takhle se tedy nešlo zbavit cizinců v žádném případě. Proto také Nejvyšší zvěstovatelka neměla nic proti tomu, že Caljono Yai se stará o jejich zásobování.

„Je to tedy výhradně věc našeho národa,“ oznámila Presto Go. „A takto bychom také měli čelit hrozbě: jen my, Herreachové, a společnými silami, neboť to je náš způsob. Tady je náš svět a je třeba ho bránit. Nikdo si na něj nemůže činit nároky, a proto bychom ani neměli odnikud očekávat pomoc. Nejsme bezmocní, disponujeme schopnostmi, jež předčí jakoukoli techniku. Musíme tedy společně posílit a rozšířit své schopnosti, abychom zviditelnili a rozpoznali neuchopitelnou, neznámou moc. Jen tak se můžeme dozvědět, kdo nebo co za ní stojí, a obnovit své životní jistoty.“

Nejvyšší zvěstovatelka pozvedla paže a slavnostně pokračovala: „Jsem si vědoma, že tím podstupujeme značné riziko, ale nemáme na vybranou. Zatím se v našem světě přihodily během krátké doby mnohé věci, my jsme se však naučili s nimi zacházet a přizpůsobit se jim.“

Presto Go se nezmínila o tom, že přežili konec konců jen díky Pozemšťanům, ale to v této souvislosti nemělo žádný význam. Věděl to beztak každý a ona měla v úmyslu spíš posílit pocit sounáležitosti.

„Pokud chceme přežít, musíme nasadit všechny síly. Chceme-li žít v míru, musíme se bránit jakékoli cizí moci a vykázat ji do patřičných mezí - takový je tedy náš úkol!“

„Pusťme se do toho!“ zvolal Vej Ikorad.

Žádný z přítomných Herreachů nebyl proti.

* * *

Už první shromáždění ukázala, že cizí moc nabyla takových rozměrů, že si je nedovedl představit žádný Herreach. Nebylo možné změřit ani její velikost ani formu. Nekonečně, jako nedohledná poušť, se rozpínala nad mentálním vědomím všech Herreachů a jako jemný písek se sypala do všech myšlenek. Nedala se uchopit, a přece se neustále zvyšoval její vliv.

Herreachové se naučili bát. Jejich přirození nepřátelé kdysi vymřeli v průběhu evoluce, a tak už hodně dlouho neznali, co je strach. Protože ale strach byl odvěký instinkt, dal se pouze potlačit, nikdy však úplně vyhladit.

Nyní se o tom obyvatelé Trokanu přesvědčili bohatou měrou. Stále víc Herreachů ve městech i na venkově se dozvíдалo, že nejsou sami, kdo cítí ohrožení, že každý z nich trpí hrůznými sny. Táhlí v houfech do Moondy, aby si vyslechli řeč Nejvyšší zvěstovatelky a nechali se jí vést v boji proti neznámé, děsivé hrozbě.

Zakrátko se hromadných modliteb účastnily tisíce Herreachů.

Jenže zlo šířilo kolem sebe další kruhy. Čím víc bylo Herreachů, tím jako by byly větší také kruhy a šířily se do mentálních oblastí národa. Zasahovaly dokonce i do modlitebního transu!

Herreachové se sešli k nejmasovější modlitbě všech dob, odhodláni udělat všechno možné, aby zadrželi cizí moc. Ukázalo se, že měla silný vliv na duchovní síly Herreachů; už nedokázali stvořit mnohočetného Brodika ani skřeta Pallomina, a už vůbec ne obra Šimbau, třebaže na to vlastně měl bohatě dostačovat počet modlitebníků.

A právě těchto mytických bytostí bylo zapotřebí k vyřešení celé záhady! Existovaly ve vzpomínkách Herreachů už tak dlouho, že se staly jejich součástí, zviditelněním společné vůle. To ony dokázaly všechno, byly tak silné jako všichni Herreachové dohromady a jednaly podle vůle všech. Nic je nemohlo překonat....

...až na onu hrůzu, která si našla odnikud cestu na Trokan a usadila se na něm. Místo aby ji zaplašily dobré bytosti Brodik, Pallomino a Šimbau, ona zahnila je.

Místo nich se objevovaly nové, nevidané postavy, které by nestvořil vědomě, sám od sebe, žádný Herreach. A že se všichni snažili; Caljono Yai patřila k těm, kteří se modlili nejhorlivěji. Nicméně vzpomínka na ustavičné děsivé sny byla příliš živá a ochromovala sílu její vůle. Před očima a proti její vůli jí povstávali běsi a trapiči kteří byli později nazváni svištícími enachy.

Zděšená připomínatelka se pokoušela zahnat tyto výtvořky, vyhladit svištící enachy a přivolat dobré bytosti. Byla vysoce nadaná a nebyla to první její modlitba! Musí se to přece podařit!

Nedokázala to ale, nebyla schopna už ovládat svůj trans - stejně jako všichni ostatní Herreachové, Presto Go nevyjímaje. Svištící enachové vznikali po stovkách, bylo jich nepočítané a napadali Herreachy, kdy se jim zachtělo. Vypadali, jako kdyby byli stvořeni z ohně a kouře, neměli obličej ani přesné tělesné tvary.

Svištěli vzduchem jako žhnoucí kousky braadu a s pronikavým pištěním se vrhali na modlící se Herreachy. Štípali je do průsvitné kůže, tahali a škubali je za hábity, skoro trhali látku na kousky a bubnovali modlitebníkům ohnivými pěstičkami na holé hlavy.

Herreachové se jim nedokázali bránit; snažili se odstrkovat je rukama, ale svištící enachové se do nich zakusovali, viseli na nich po deseti nebo po dvaceti, když zděšení chudáci prchali, podráželi jim nohy a strhávali je k zemi.

Přerušovali tak nečekaně hromadné modlitby. Četní Herreachové pobíhali zmateně kolem a pokoušeli se opanovat tyto malé trapiče. Ti se naštěstí poměrně rychle vytráceli, jakmile skončila fáze transu. Připomínali se ale stále prožitou hrůzou a lehčími poraněními.

A také strachem dostavujícím se pravidelně před každým novým shromážděním...

Všichni zaplavovali Presto Go spoustou otázek, ale ani ona si nevěděla rady. Uvědomovala si, že tyhle nepatrné zloduchy si při modlitbě vytvářeli sami Herreachové; ne cizí moc. A také jí to dělalo obrovské starosti.

Povaha Herreachů se měnila a zdálo se, jako by znovu procitly dávno zasuté úzkosti z počátků vývoje.

Nemohla to sdělit svým stoupencům, aby ještě víc nepodněcovala jejich strach. Věděla, že svištící enachové se rodili z nejistoty - i z její vlastní. Podvědomí se probojovávalo na povrch a ujímalo se vlády nad rozumem.

Ona sama přispívala ke vzniku těchto stvoření, už se rovněž neovládala. A třebaže dobře znala příčinu, nebyla s to zvítězit nad zlem.

To trápilo Presto Go ze všeho nejvíc. Nebyla o nic lepší, silnější ani vznešenější než ostatní Herreachové. Možná byla chytřejší, snáz a rychleji poznávala souvislosti a lépe je chápala. Její rozum se dovedl rychle přizpůsobit daným okolnostem a stále si rozšiřovat zásobu pojmů. Přesto neovládal dokonale její tělo, její instinkty.

Hrozba, která zachvacovala její národ čím dál víc byla silnější než ona, měla nad ní obrovskou převahu. Nedala se uchopit, protože se nikdy nepostavila přímo svému vyzyvateli, nikdy se mu nezjevila.

Nebojovala ani bezprostředními zbraněmi, ani na mentální úrovni. Neměla to zapotřebí. Dovedla chápat souvislosti na úrovni, která vysoko převyšovala chápání Presto Go. A také toho patřičně využívala.

V tomto případě se jí náramně hodilo, že Herreachové vlastně bojovali sami proti sobě.

Cizímu nepříteli prostě stačilo vybudit jejich pradávné úzkosti, podnítit jejich počínající paniku. Bylo to snadné, protože si připravili Herreachy hrůznými sny a pocitem, že jsou ustavičně pod dohledem něčeho neblahého. Neviditelná hrůza měla Herreachy v hrsti.

7.

Trokan: hrůza bez konce.

Presto Go se v žádném případě nemínila vzdát. Věděla, oč jde, i když proti tomu nic nezmohla. Velmi dobře si všímala, jak se Herreachů před každou novou hromadnou modlitbou zmocňuje strach, teď ale nesměla povolit. Kdyby se Herreachové nemodlili dál, jistě by se už nesešli k žádnému dalšímu společnému obřadu. Jejich schopnosti by zakrněly.

Nejvyšší zvěstovatelka se ale stále ještě držela své víry a uvědomovala si, že jsou i jiní Herreachové, kteří horoucně plní své poslání. Pokud to nedokáže ona sama, pak se k ní snad přidají.

„Rozmlouvej se svými přáteli, Yai, a drž je pohromadě. Jsou nás tisíce, kteří postupujeme proti jedinému nezjevnému nepříteli! Můžeme zvítězit, ale potřebujeme k tomu odvahu. Musíme se nyní osvědčit. Pokud to neuděláme, přestane existovat herreašský národ.”

Caljono Yai slíbila, že se vynasnaží ze všech sil. Poslední věta Presto Go ji velmi zasáhla. Musejí si zachovat vlastní identitu. Od nikoho nemohou očekávat pomoc; Terranci umístění na Trokanu se zbláznili a zvenčí se neozvala žádná kosmická loď. Žádný dotaz, žádné poselství. Jsou odkázáni sami na sebe.

Odhodlání Nejvyšší zvěstovatelky se přeneslo i na mladou připomínatelku a ona je předala dál Veji Ikoradovi, Selu Tandarovi a všem ostatním. Zástupci Nových realistů a svobodně dýchajících Herreachů poté promluvili ke svým stoupencům stejně jako Presto Go ke clerům.

Zatím nedošlo k ničemu příliš otřesnému; nebyl žádný důvod k rezignaci. Museli se rvát s neznámou mocí dál. Když je zatím nenapadla přímo, museli ji nějak vylákat z úkrytu a vyzvat ji na otevřený souboj. Teprve potom ji možná zachytí a zaženou!

* * *

Herreachové pokračovali ve společných modlitbách. Svištící enachové už jim nemohli v podstatě vůbec ublížit. Zjevili se ještě jednou, prohnali se řadami modlitebníků, ale nenapáchali žádné škody. Naprázdno vyšlo jejich nesnesitelné pištění, neroztrhl se ani kousek látky. Nakonec se rozplynuli ještě dřív, než skončil trans.

Po tomto prvním drobném vítězství Herreachové tiše doufali, že nastane obrat k lepšímu, ale Presto Go je varovala před předčasnou euforií. Zanedlouho se ukázalo, že měla naprostou pravdu. Cizí moc se tím nedala odradit ani se nenechala vylákat z úkrytu. Byla mnohem nadřazenější, a také to vzápětí předvedla.

Svištící enachové, to byl jen takový předkrm, jakési poslední varování pro Herreachy,

aby se vzdali dřív, než bude pozdě.

Bylo to ještě horší, než by si byl schopen představit kterýkoli Herreach. Všichni cítili, jak hrozba den ze dne sílí. Dotýkala se jejich nejhlubšího nitra a znemožňovala jim jakýkoli útěk.

Po nocích se spolu často scházely celé skupiny postižených, mezi nimi také Caljono Yai. Přestože si neustále dodávala odvalu a byla odhodlána bránit se děsivým snům rozumem, nic jí nepomáhalo. Nedokázala opanovat svou úzkost.

Mnozí Herreachové pobíhali v noci zděšeně po ulicích. Ostatní, kteří neusnuli a včas utekli před hrůzou, je chytali a uklidňovali. Nikdo už nezhasínal světlo a leckteří se snažili ozářit i ty nejmenší koutky. Běžné bylo vídat rychlá ohlédnutí a vylekaná cuknutí v okamžiku, kdy se ozval nenadálý zvuk. Mnozí Herreachové ve dne opouštěli společné modlitby, aby nakonec podlehli ještě větší panice.

Poslové informovali Presto Go, že mimo rozvaliny bylo nalezeno několik mrtvých Herreachů, kteří měli obličej zkrivený hrůzou. Zemřeli vlastním strachem, nebo se pobili navzájem? To se už nedalo zjistit.

„Už nemůžeme déle prchat,“ oznámila Nejvyšší zvěstovatelka krátce nato všem stoupencům. Pořád ještě jich bylo deset tisíc. „Musíme se nyní postavit cizincům, ale ne sami, nýbrž společně. I nadále se musíme dostávat hromadně do transu a tvořit své důvěrně známé druhy, především obra Šimbau! Ochrání nás jeho síla a odvaha a dokážeme vetřelcům, že nic není mocnější než my!“

Strach však vězel v Herreachích už příliš hluboko. Jeden pozoroval druhého, jako kdyby čekal, až se nervově zhroutí. Herreachové váhali podávat si ruce, neboť nevěděli, co se s nimi pak stane. Presto Go je neustále burcovala a pobízela, aby se nevzdávali, přikazovala jim, aby se uvedli do transu a mysleli na dobré bytosti.

Stále znovu však modlitebníci nad sebou ztráceli vládu; pokaždé když se opět pohroužili do transu, nabývala strašidla čím dál extrémnějších forem. Byla stále větší a mocnější - a nebezpečnější.

Zpočátku se vždycky objevili v náznacích Pallomino, Brodik a Šimbau, než však ale tyto polohmotné bytosti stačily získat úplnou podobu, změnily se v odporné, zkreslené obrazy sebe samých, staly se z nich prskající, syčící obludy s žhnoucíma očima a chtivě rozevřenými chřtány.

Čím víc se Herreachové pokoušeli zahnat tyto příšery, tím to bylo horší. Situace se vyhrcovala a vysílení a podrážděnost se šířily jako mor.

A potom - jako jakýsi vrchol - byl stvořen v úzkosti zrozený Axamit; kulatá postava s mnoha neustále se měnícími děsivými obličejí. S mnohohlasým bédováním, skučením, vytím a sténáním se Axamit vrhal jako démon do řad modlících se Herreachů. Odporně smrděl a jeho četné vyhrzlé oči svítily a jako ohnivé šípy se palčivě zabodávaly do kůže, nebo naopak jako rampouchy ochromovaly údy modlitebníků.

Herreachové byli tak vyděšení, že nedokázali ani křičet nebo utéct. Strnulí hrůzou setrvali na svých místech, spojené ruce křečovitě sevřené, a snažili se vymazat zlo, jež řádilo v jejich řadách.

Presto Go jen tak tak odvrátila propukající paniku. S vypětím všech sil vyhnala v úzkosti zrozeného Axamita z modlitebního kruhu a přiměla ho uprchnout do moonských ruin a posléze dál do roviny.

Caljono Yai se na okamžik obávala, že Nejvyšší zvěstovatelka pošle příšeru na Pozemšťany, aby se vyzuřila na nich, ale tak daleko Presto Go nezašla. Když se Axamit dostatečně vzdálil, ukončila hromadnou modlitbu. Herreachové pozorovali, jak se jejich zlověstný výtvar pomalu rozplývá.

Po tomto obřadu byla Nejvyšší zvěstovatelka natolik vyčerpaná, že se zhroutila na zem a museli ji odnést do její cely v modlitebním domě.

Caljono Yai zůstala u ní, dokud Presto Go opět nepřišla k sobě, a pomohla jí pozít

několik bylinných placek.

„Musíme toho nechat," řekla prosebně. „Ještě nikdy jsem u tebe nezažila takovou slabost; a to jsi nesilnější z nás. Nebýt tebe, Axamit by byl napáchal nedozírné škody. Ale jak to dopadne příště? Dokážeš ho ještě ovládnout?"

„Je pozdě," zašeptala Presto Go. „Už nemůžeme zpátky. Musíme dál, Yai, ať to stojí sebevíc obětí. To... zlo nás chce zničit." Vzápětí se vzpřímila a v očích jí vzplála důvěrně známá elektrizující zelená světélka.

„Ještě nás ale nedostalo. Sama jsi viděla, že ona stvoření se stále ještě rodí výhradně v nás, nejsou dílem cizí moci. Ta neovládá ve skutečnosti nás, ale náš strach! V úzkosti zrozený Axamit je ztělesněním všech našich obav, které neustále vzrůstají. Jsem si toho plně vědoma, ale také příliš dobře vím, že tyto bytosti nemohou existovat bez nás a rozplynou se, kdykoli mezi sebou přerušíme spojení! Jsme to my sami, kdo to způsobuje!"

„Jenže neumíme ovládnout tento strach, který navíc roste den ze dne. Ani ty nejsi ušetřena. Děs v nás..."

„Nech mě, ať si chvilku odpočinu," přerušila mladou připomínatelku Nejvyšší zvěstovatelka. „Zítra budeme pokračovat."

„V pořádku," podvolila se neochotně Caljono Yai. Zvedla se a zamířila ke dveřím. Tam se ale ještě zastavila a zeptala se Presto Go: „Kdo povede dál stavbu?"

„To teď přece není důležité!"

„Bude to ale důležité, až bude po všem, Presto Go. Musíš určit svého nástupce pro případ, že by se ti něco přihodilo."

Zvěstovatelka zlostně nakrčila noseč a vyštěkla: „Co tím chceš naznačit?"

„Nic jiného, než co jsem řekla," odpověděla Caljono Yai ledabyle. „Držíš v rukou všechny nitky, kdo je ale převezme, až už nebudeš?"

„To se nestane." Noseč se svěsil a lehce se zatřásl. „Ještě ne, malá připomínatelko, ještě ne. Nepospíchej tolik," dodala Presto Go skoro pobaveně.

Na Yai nebylo poznat, co si myslí, když odcházela od Nejvyšší zvěstovatelky. Nicméně jí bylo jasné, že jakákoli známka slabosti byla vždy začátkem pádu. Následníci se už chystají zaujmout postavení Presto Go. Možná ji dokonce i kvůli tomu zabijí.

* * *

Ráno vyšla Nejvyšší zvěstovatelka ze své cely jako vždy nabitá energií a rozhodná. Věřící Herreachové se už shromáždili a zaujali obřadní postavení. Presto Go věřila, že našla způsob, jakým by měli postupovat; nesměli za žádnou cenu stvořit bytost, jako byl v úzkosti zrozený Axamit!

Znovu se ujala režie společné modlitby. Pomalu, pečlivě uváděla Herreachy do transu. Spoléhalo plně na vlastní stáletou zkušenost a vynikající talent. Byla si jista, že dokáže sama učinit mnoho tisíc Herreachů.

A selhala právě proto, že patřila ke svému národu a nebyla stroj. Jedna věc byly její vědomosti a rozum, druhá instinkt. V bdělém stavu uměla potlačit všechny emoce, ale v transu se osvobozovalo její mentální vědomí a mohly do ní nerušeně proudit city.

Cizí moc patrně předtím dosáhla vrcholu svého hrůzostrašného působení a ukázala Herreachům, že je zcela ovládá.

Takže během obřadu se narodilo jedno z nejděsivějších stvoření, hrůzně ječící Gumbuda. Herreachové byli už ve velmi hlubokém transu, tiché pozpěvování vystřídal u mnohých intenzivní mručení, mnozí z nich se hroutili.

Ve vzduchu se náhle zatřpytilo rozptýlené světélko, které rychle zhoustlo a vyrostlo do neskutečné velikosti. A vzápětí se z něj stala příšera - obrovské nepopsatelné monstrum, šestkrát větší než obr Šimbaa a ještě hrůznější než v úzkosti zrozený Axamit.

Gumbuda vtrhl mezi modlitebníky jako vichřice, odhazoval je po okolí, jako kdyby to byly loutky, a ječel. Nebyl to obyčejný jekot, nýbrž akustické ztvárnění veškerých muk a hrůz. A zvyšoval se v ohlušujícím, zničujícím crescendu.

Herreachové umírali v neovladatelných křečích. Krev jim stříkala z očí, z naběhlých nosů a úzkých úst. Mnohé jako by cosi doslova rozervalo zevnitř.

Ti, kteří byli ušetřeni, museli přihlížet bezmocně tomuto strašlivému umírání. Rázem ztratili koncentraci. A teprve v té chvíli se příšera začala rozplývat...

* * *

„Presto Go, už se nikdy nezúčastním společné modlitby. Tedy alespoň dokud nezmizí cizí moc!" vykřikla Caljono Yai, když vtrhla do cely Nejvyšší zvěstovatelky bez ohlášení.

Modlitební obřad Herreachů předtím skončil v naprostém zmatku. Mnozí se zhroutili vyčerpáním, většina pobíhala nepřičetně kolem. Nikdo nevěděl, co má dělat. Katastrofa ve všech vyvolala tak prudké emoce, jaké nikdy předtím nezažili.

Nezasáhla je ani tak smrt ostatních Herreachů, konec konců byli zvyklí, že se jednou uzavřel život každého z nich. Ale ne tak děsivým způsobem! A navíc si uvědomovali, že všechny ty hrůzy si způsobili sami, svou vlastní modlitbou! Dosud se modlili, aby vyvolali něco dobrého, spatřili Kummeroga, pokusili se otevřít chrám, aby zajistili mír a vyváženost...

Od té doby, co je postihlo neznámé zlo, navozovalo pouze hrůzné sny, které se nyní dokonce obrátily proti nim a zabíjely vlastní stvořitele.

Protože přínáležela k Novým realistům a stýkala se hodně s Terranci, byla Caljono Yai citlivější než ostatní. Odmítala nadále vystavovat se podobným hrůzám. Ne že by se bála o sebe, spíš ji jímalo děs z toho, co se odehrávalo kolem ní.

„Nemluv nesmysly!" obořila se na ni Presto Go. „A nechovej se jako malá!"

„Ale..."

„Žádné ale, připomínatelko! Tady jde o důležitější věci než o tvé směšné pocity. Nebo už se z tebe stala také Pozemšťanka?"

„Proč to říkáš?"

„Abych tě vrátila na zem a připomněla ti, kdo skutečně jsi! Dítě bláhové! Byla jsi vždycky nejlepší ze všech, ale občas je třeba napravit ti hlavu. Pojd' se mnou na modlitební prostranství. Ostatní tam už určitě budou."

Mladá připomínatelka šla poslušně za Nejvyšší zvěstovatelkou; nevěděla už, co by si měla myslet nebo říkat.

„Musím vám cosi zvěstovat," zahájila Presto Go svůj projev, sotva došla s Caljono Yai na oválné nezastřešené nádvoří modlitebního domu. „Vím, jak vám je. Cítím váš strach. Teď se ale nesmíme vzdát! Vím, že jste znepokojeni a nechcete se účastnit dalších obřadů. Ale to je nesprávné a vy to víte až moc dobře! Nesmíme se nechat zastrašit! - Obklopuje nás absolutní zlo. Tenhle výraz je nám cizí, pochází s jazyka Terranců. Musíme se ale naučit ho používat."

Presto Go se zjevně dokázala vypořádat s všemožnými situacemi a navíc uměla přenášet svou sebejistotu na ostatní. Zdálo se, že jí všichni naslouchají s rostoucím nadšením.

„Musíme se postavit hrozbě, jinak nás přemůže!" hřímala Nejvyšší zvěstovatelka. „Nechci si ani domýšlet, co by s námi v tom případě bylo. Viděli jste sami, kam to může vést. Stvořili jsme ječícího Gumbudu a nechtěně tak zavinili smrt našich soukmenovců. To už nesmíme podruhé připustit. Nezachováme se ale tak, že bychom se zalekli a rozutekli do všech stran, nýbrž, že budeme pokračovat v modlitebních shromážděních!"

To, co jsme stvořili, vznikalo vždy jen a jen z nás! Prvním obrazem našich obav byli svištíci enachové. V úzkosti zrozený Axamit byl jejich druhým ztělesněním. Ječící Gumbuda byl ale zhmotněním všech našich děsů, které jsou v nás od počátku věků! Naši předkové se naučili je ovládat, a proto - jen proto - se nám podařilo vybudovat civilizaci!

Vím, že náš starý svět je nenávratně zničen. Jsme nyní vystaveni ve dne v noci neskutečným mukám. O to víc nyní musíme bojovat o zachování rodu, vlastní identity! Nesmíme se přizpůsobovat ani vzdát! Jsme Herreachové a máme dost sil na to, abychom se postavili neznámé moci!

Co dál? ptáte se všichni. Půjde to, věřte mi. Mně samotné se podařilo zahnat v úzkosti zrozeného Axamita a totéž uděláme s ječícím Gumbudou! Jen se musíme naučit potlačovat vlastní obavy a nedovolit, aby v nás opět nekontrolovaně propuklo zděšení, které probudilo Gumbudu!

Musíme se soustředit na podstatné. Hrůzostrašné bytosti se zrodily z našich úzkostí - nedejme jim podruhé šanci! Když se soustředíme, nic podobného se už nebude opakovat!

Žádám vás, abyste se zítra opět dostavili sem na modlitební prostranství. Všichni! Vyřídte to i těm, kteří tu teď nejsou. Musejí nás být tisíce, abychom byli co nejsilnější. Připravte se na to, že se vhroutíte do transu, ale ani v něm neztrácejte vůli!

Dokážeme to, když budeme všichni pohromadě. A je jedno, jakou má kdo víru, hlavně, že máme společný cíl!"

Když Nejvyšší zvěstovatelka domluvila, nastalo hrobové ticho a Herreachové se postupně trousili pryč z obřadního místa. Vej Ikorad a Sel Tandar čekali na Caljono Yai, ale ta jim dala znamení, že přijde za nimi.

„Ráda bych ti řekla ještě něco," spustila mladší z herreašských knězek, „Mrzí mě, že jsem tě jednou nazvala fanatickou babou. Patříš k velikánům našeho národa a já se nechám od tebe vést na cestě za poznáním pravého jména neznámého zla. A myslím, že ostatní také."

„Možná si určité okolnosti vyžádají další oběti, Yai," tlumila připomínatelčino nadšení Presto Go.

„Třeba se nám konečně podaří dobrat až k pravému Kummerogovi."

„Nepodléhej bludům! Já potřebuji tvůj jasný rozum. Máš výrazné nadání, a proto bys jím neměla plýtvat na podobné citové výlevy."

* * *

Presto Go trvala na tom, že zajde na základnu Terranců a osobně se přesvědčí o jejich stavu. Doprovodili ji mluvčí Nových realistů a Svobodně dýchajících Herreachů a Caljono Yai. Byli tam ještě jiní Herreachové, kteří podávali bezmocným Pozemšťanům alespoň něco k snědku. Zbylo jich tu málo, většina Terranců se rozutekla kdovíkam.

„Smutný pohled," prohlásila Nejvyšší zvěstovatelka ne bez jistého zadostiučinění. „Tady vidíte, kam je dovedla ta jejich technika. Jak se kdysi vůči nám naparovali! A teď tu pobíhají jako blázni. My tak nedopadneme, to vám slibuji."

Sotva Presto Go domluvila, stalo se něco pozoruhodného. Zařízení sice byla opuštěná, ale zdálo se, že fungují. Náhle se zatřpytil a zatetelil vzduch nad základnou, podobně jako při modlitebním transu Herreachů.

Vzápětí se vynořil nad moonskými rozvalinami zvláštní barevný obrazec, který rychle rostl. Objevily se v něm dvě postavy. Jejich obrysy se zaostřovaly a nakonec vypadaly jako živé, jen podstatně větší než ve skutečnosti.

„To jsou Mila a Nadja!" vykřikla Caljono Yai ohromeně.

„Zbláznila ses?" sykla Presto Go. „Co je to za d'ábelské dílo?"

„Ne, je to dílo pozemšťanské techniky, jednou už jsem to viděla," ujistila připomínatelka horlivě Nejvyšší zvěstovatelku. „Říkají tomu holo... holopromítací grafio!"

„Zdravíme tě, Caljono Yai!" zvolala Nadja Vandemarová. „Doufám, že jsme tě příliš nevylekaly, ale musíme s tebou nutně pohovořit!"

„Dovol, abych s nimi promluvila!" poprosila připomínatelka Nejvyšší zvěstovatelku. „Není to d'áblovlo dílo ani to nemá nic společného s bezejmennou zlou mocí, věř mi! Jsou to

obě mutantky nadané PSI, Mila a Nadja Vandemarovy. Chtěla jsem je požádat o pomoc, vzpomínáš?"

„Jsou to ty, které probudily cizí moc, co?" vyprskla Presto Go. „To k nim jste poslaly moudrého hledače Ekrira a tím na nás přivolali všechnu tu hrůzu, že je to tak?"

„To není pravda!" vykřikla Caljono Yai zoufale. „Prosím, prosím - třeba nám pomohou!"

„Dobrá," ustoupila nakonec Presto Go. Uvědomila si, že odstranit hrozbu je důležitější než její vlastní zlost na Pozemšťany. „Zeptej se jich, co chtějí udělat, aby nás zbavily zla, jež na nás seslaly!"

Vzápětí dala znamení ostatním Herreachům, aby se uklidnili.

„Chtěla jsem vás požádat o pomoc, ale nevěděla jsem jak!" obrátila se Caljono Yai na dvojčata.

„Pověz nám, co se stalo."

Mladá připomínatelka ve stručnosti vylíčila události na Trokanu.

„Toho, komu říkáš Gumbuda, jsme viděli v jednom přenosu tady na Zemi, a proto jsme se ohlásily," prohlásila Mila, když Caljono Yai skončila. „Je tragédie, že při tom umírali Herreachové. Nemá to ale nic společného ani s námi, ani s Hřibem!"

„Tomu se dá stěží uvěřit," namítla Presto Go. „Podezřelá je už časová shoda. Víte dobře, jaký je můj postoj vůči Terrancům."

„To víme, a proto jsme rády, že jsi ochotna s námi hovořit," odpověděla Nadja Vandemarová. „Je ti známo, že Caljono Yai nám důvěřuje. Opakuji: Hrůzné události nemají nic společného s našimi pracemi na Hřibu. Spíš souvisí s chováním Pozemšťanů umístěných na Trokanu."

Nato obě sestry srozumitelně vysvětlily Herreachům, co znamená čmárací syndrom a jak je to s kruhy Filozofů.

„Dávejte tedy dobrý pozor!" řekla Mila. „My tady na Zemi uděláme, co bude v našich silách, abychom vyřídili Filozofa. Ohlásíme se, jakmile budeme mít něco nového."

„Tak co, pořád ještě mě máš za zrádkyni?" zeptala se Caljono Yai Nejvyšší zvěstovatelky, když zmizel obrovitý hologram dvojčat Vandemarových.

„Co bylo, bylo," odpověděla Presto Go klidně. „Všichni jsme Herreachové. Nic jiného teď není důležité."

8.

Terra: pravdivé zrcadlo.

9. červen, 4.05 místního času,.

Kilimandžáro.

„Je mi líto, že tě budím tak časně," ohlásil se Homer G. Adams z GILGAMEŠE.

„Co se stalo?" vyhrkl Atlan poplašeně. V mžiku byl ve střehu.

„Spíš by ses měl zeptat, co se stane. Obávám se, že nic dobrého. Tasemnice mezitím dorazila do Sluneční soustavy, snížila rychlost a míří přímo na Terru. Její kurz vylučuje jakékoli pochyby. Doletí k Zemi za dva dny."

„Pokusil ses navázat s nimi kontakt?" zeptal se bývalého šéfa Kosmické hanzy Arkonidan.

„Snažím se o to pořád. Přirozeně vůbec nereagují. Jako kdybychom neexistovali. Nevím, co nastane, až doletí k Zemi."

„Nebudeme tady čekat nečinně jako ovce." Atlan se otočil a pohlédl na obě ženy. „Stále ještě jste nezměnily rozhodnutí?" zeptal se jich.

„Teď to teprve neuděláme! Neexistuje žádná alternativa, Atlane. Nesmíme ztrácet čas."

Nelíbilo se mu to, ale dvojčata Vandemarova měla pravdu. Podruhé tedy měla proniknout s roboty až k samotnému středu Vnitřního kruhu, tentokrát s dokonalejším vybavením a v

SERUNECH.

Lidé kroužili nadále kolem Filozofa jako oběžnice a nevšimli si podivných vetřelců ani jejich robotů. Sestry se zastavily před vířivým středem.

„Tentokrát to zkusíme odsud," prohlásila Mila. „Měla by ses pro každý případ napojit na měřicí přístroje obou medirobotů a položíme se na vznášecí podušky. SERUNY nás sice zásobují nejnútnejším, ale jeden nikdy neví. Především nemáme tušení, jak dlouho potrvá tahle seance."

Atlan přikývl a měl co dělat, aby na sobě nedal znát znepokojení. Udržovali nepřetržitě rádiové spojení s GILGAMEŠEM, aby jim Adams mohl podávat zprávy o nebezpečně se blížící člankovité lodi. Navíc měl Homer za úkol pozorovat zpozzdáli, co se děje na Zemi, a okamžitě hlásit významné změny.

Nikdo nevěděl, co se stane, až Mila a Nadja „zachytí" Filozofa.

„Pokud zjistíte, že je toho na vás moc, ihned přerušete pokus!" žádal Arkonidan sestry opakovaně.

„Neboj, není to poprvé. Však my to zvládneme. Věř nám!" odpověděly mu a chlácholivě se na něj usmály.

„Dobrá! Přeji vám hodně štěstí!"

*19. červen, 6.12 místního času,
Kilimandžáro.*

Mila: Připravena, sestro?

Nadja: Připravena.

Dvojčata se na sebe usmála, uvolněně se rozvalila na poduškách a zavřela oči. Měřicí přístroje medirobotů krátce nato zaznamenaly, že se sestry Vandemarovy pustily do práce. Tělesná teplota jim klesla o půl stupně, zpomalil se jejich tep a snížily ostatní tělesné funkce. Bylo to, jako kdyby obě upadly do hlubokého zimního spánku. EEG ovšem vykazoval horečnou aktivitu jejich mozků.

Univerzální modulové se mezitím zaměřili na všechny změny pětidimenzionálních energetických komponent Filozofa. Ostatní modulové chránili stanoviště před případnými lidskými „vetřelci", kteří se mohli nedopatřením odloučit od spirály.

Atlan to měl všechno pozorovat a zprostředkovávat z odstupu. Dlouhé čekání mu pomáhaly přežít pravidelné rádiové kontakty s Adamsem. Dvojčata měla podle domluvy soustředit své parasmysly na trpytivou zář, ne na Filozofa samotného. Trvalo nicméně několik hodin, než Atlan zaznamenal první změnu.

Stále znpuv kontroloval naměřené výsledky medirobotů a ustaraně pozoroval propadlé, nazelenalé tváře obou mutantek. Zatím neměl důvod zakročit. Mila ani Nadja sice nevypadaly moc dobře, ale podle medirobotů měly všechny hodnoty v normě.

Arkonidan si nedovedl představit, kde se nyní nacházejí jejich mysli a jak postupují, aby se jim podařilo rozeznat Filozofa. Budou schopny nahlédnout za zrcadlo?

* * *

Čekat a pozorovat, pozorovat a čekat.

Konečně po několika hodinách pozorovatel zvenčí zaznamenal první změnu. Trpytivá zář, která se předtím jevila jako chaotický propletenec, se nyní začala formovat. Smrštila se a vytvarovala se znovu do obrovského kulovitého zjevení, podobného zářivému, průhlednému, projekčnímu poli.

V něm vyvstávaly obrazy, zatím ještě ale velmi neostré. Stále znovu vzájemně splývaly a formovaly se. Atlan nerozeznával podrobnosti, ať se snažil sebevíc...

Bzučák vytrhl Arkonidana ze zamyšlení. Zdálo se, že sestrám zkolabuje krevní oběh a

srdce. Tepová frekvence stoupala a chovala se nadmíru chaoticky. Jejich těla se křečovitě roztrásla, oči měly vytřeštěné a bylo z nich vidět pouze bělmo. Obličejy měly zbrocené potem, víčka se jim chvěla a trhaně oddechovaly.

Mediroboti jim okamžitě vpíchlí stabilizátor krevního oběhu a Mila a Nadja se po chvíli skutečně zklidnily.

„Probud'te je!“ přikázal Arkonidan.

„To bohužel nejde,“ oznámil mi jeden z medirobotů. „Snažili jsme se všemožně je probrat, ale nedokázali jsme je přivést k vědomí. Paramentální spojení mohou zrušit jen ony samy.“

Atlan se udeřil pěstí do dlaně druhé ruky a vykřikl: „Kdybych s sebou jen vzal lékaře!“

„Tady by nepořídili nic ani oni,“ namítl medirobot neústupně. „Z biologického hlediska je můžeme zásobovat dál, nicméně do mentální oblasti nemáme přístup.“

„Přece jen to zkuste!“ zaječel Atlan. Věděl, že sestry jsou zaopatřeny po medicínské stránce dokonale a že mají dostatečný přívod energie. Přesto se nevzdával. Stále zoufaleji se snažil přivést dvojčata Vandemarova k sobě - a přirozeně marně.

Zbývala pouze jediná možnost. Z podobné situace dostali mutantky svého času Herreachové. Jenže to bylo na Trokanu, a ne na Zemi. A navíc každý, kdo se dostal do Filozofova kruhu, okamžitě podlehl čmáracímu amoku...

Neměl příliš chuti se odsud hnout, třeba jen na vteřinu. Nehledě na to, že neměl s Herreachy nejmenší zkušenosti; pochyboval, že by našel mezi nimi dobrovolníky, už kvůli tomu, v jakých potížích se tento národ momentálně nacházel...

Odsouzen do role bezmocného pozorovatele nyní opět musel přihlížet utrpení dvojčat. Rozptýlit se dokázal pouze ve chvílích, kdy se snažil rozeznat a vyložit si obrazy v projekčním poli.

Pozdě v noci upadl Atlan do neklidné dřímoty, z které se několikrát vylekaně probal. Stav Mily a Nadji Vandemarových byl i nadále špatný. Arkonidan neměl představu, jak dlouho to sestry vydrží, a doslova zuřil, že jim nemůže nijak pomoci. Uvažoval už o tom, že je nechá vynést ze sféry bezprostředního Filozofova vlivu, ale před tím ho důrazně varovali mediroboti. Bylo to příliš riskantní. Nikdo nevěděl, co by se stalo - možná by už dvojčata nikdy nenašla cestu zpátky.

Uplynulo už víc než 24 hodin. Atlan si zoufal, protože nevěděl, co má dělat. Uvažoval, jak dlouho to ještě mohou Mila a Nadja vydržet, a proklínal se za to, že se nechal přemluvit k téhle ztřeštěné akci. Předpokládal ale, že pokus nepotrvá víc než dvě, tři hodiny.

Proč nepřerušily ty dvě paramentální spojení, když je začalo příliš namáhat? Nebo, že by nemohly, že by je Filozof zabil díky vlastním paramentálním schopnostem? Proč neřekly, jak se dá přerušit spojení zvenčí?

Možná by mě mohl Adams spojit s Mylesem Kantorem, uvažoval Arkonidan. Ten přece spolupracoval s oběma mutantkami častěji. Ne, podle poslední zprávy z Trokanu mi není nic platný ani Myles. Zřejmě má sám co dělat se sebou a se svými lidmi.

Třpytivá stěna vytrvale ukazovala rozmazané, rychle se rozplývající obrazy. Spojení tedy existovalo i nadále. Nezměnilo se nic ani v kroužící spirále lidských těl.

20. červen, 15.40 standardního času.

„Atlane, dojde ke katastrofě!“ Arkonidan nereagoval ani rozčileně, ani otřeseně, když přijal Adamsovo vzrušené hlášení. Nepřetržitá starost o obě sestry Vandemarovy ho natolik vylouhovala, že už byl lhostejný vůči jakékoli pohromě.

Vměstnal se mezi Nadju a Milu a držel je za ruce.

„Co se stalo?“ zeptal se unaveně bývalého šéfa Kosmické hanzy.

„Na to bych se měl spíš zeptat já tebe, ne?“

Atlan mu stručně vylíčil, co se událo. „Pomalu, ale jistě se zblázním z toho, jak sleduji

vířící lidi, třpytivé projekční pole a obě mutantky," řekl nakonec.

„To je mi líto, Atlane," prohlásil Adams upřímně. „O to víc, že na tebe musím naložit ještě jedno trápení... a to dokonce poměrně tíživé."

„Tasemnice?"

„Ano. Nadále si udržuje kurz na Terru."

Atlan zpozorněl. Něco se mu nelíbilo na přítelevě hlasu. „No a?" vyhrkl. „Napadnou nás?"

„No... nedá se říct, že napadnou," odpověděl Homer váhavě.

Atlan v náhlém popudu vzhlédl k obloze a spatřil na ní nepatrnou tmavou tečku. Mohl to být klidně optický klam, jenže tečka se rychle zvětšovala. Hnala se tedy vysokou rychlostí k Zemi. „Copak už nezačali brzdit?" zašeptal a v obličeji byl bílý jako křída.

„Na to už je dávno pozdě," odpověděl Adams. Vzápětí začal odříkávat přesný sled katastrofických událostí. „Srazí se se Zemí, dopadne na její povrch jako meteor a způsobí katastrofu planetárních rozměrů..."

„Možná ještě větší," dodal Atlan a zmlkl. Pohled měl stále upřený na oblohu, ale výraz jeho tváře byl nepřítomný. Černý bod se neustále zvětšoval a blížil se děsivě rychle. „Opravdu proti tomu nemůžeme nic udělat?" zachrčel po chvíli.

„Ne." Adams měl zjevně co dělat, aby zachoval klid. „Ženou se přímo na vás, Atlane. Snažil jsem se je zastavit palbou, ale jen jsem je tak trochu pošimral, víc nic. Teď jsem už zcela bezmocný. Je mi to líto..."

Bod se proměnil v jakousi neforemnou tyčinku a řítil se šílenou rychlostí ke svému cíli.

„Skutečně nám spadnou na hlavu..." Víc Arkonidan nestačil říct. Neměl ani čas se bát nebo truchlit, tak bleskurychle se to všechno sběhlo.

20. červen 1289 NGL,

15.43 standardního času.

Zešeřilo se a zakrátko nastala téměř noc. Obrovité těleso, řítící se k Zemi, uhasilo slunce a zakrylo nebe, kam až Atlan dohlédl. Na půl vteřiny ho udivilo, že pád probíhá za naprostého ticha, bylo ale možné, že ohluchl nesnesitelným rachotem. Možná už byl také dávno spálený na prach a mrtvý a pekelnému výjevu přihlížel pouhý jeho duch.

Článkovitá loď klesala níž a níž a Arkonidan už rozeznával jednotlivé fragmenty. Věděl, že už nemá čas na jedinou myšlenku, natož aby naposledy pozdravil Homera G. Adamse. Za vteřinu mělo být po všem. Nebude už nic, ani on, ani Terra, ani Filozof. Všechno se promění v zrníčka kosmického prachu.

A v té chvíli vesmírné plavidlo zničehonic zmizelo. Bez sebemenšího otřesu, naprosto nehlučně, bez ohnivého zášlehu a drtivé tlakové vlny splynul kolos s masivem Kilimandžára a byl pryč.

Atlan tam stál několik minut jako zkamenělý a zíral s pusou dokořán vzhůru, oči vytřeštěné. „Co...?" zachrčel konečně.

„Co...?" ozvalo se tiše z jeho příjímače.

V té chvíli se Arkonidan rozchechtal.

* * *

„Byl to snad přelud?" vyhrkl Atlan, když se opět vzpamatoval z úžasu.

„Ani náhodou," namítl Homer G. Adams. „Viděl jsem tasemnici na vlastní oči a střílel jsem po ní, sledoval jsem ji, jak se řítí na Zem a..."

„A přece zmizela," přerušil ho Arkonidan. „Nestalo se vůbec nic, rozumíš? Nepohnul se ani vánek! A tomu také přesně odpovídají výsledky lokalizace robotů: Neobjevili nic. Je ti to jasné?"

„Ale já jsem ji přece zaměřil!"

„A lokalizoval jsi ji až do poslední chvíle?"

„Ano... vlastně... ne... já nevím. Šlo to všechno tak rychle. Myslíš, že si našinec dokáže v takovém okamžiku zachovat chladnou hlavu?"

„Přirozeně, že ne. Promiň. Chci jen vypátrat, proč jsme my dva viděli totéž, ačkoli to tu zjevně nebylo!"

„Ale bylo, krucinál! To ti nestačí, že jsi ještě naživu? Ta loď se dala přesně zaměřit, když se oddělila od ostatních a nabrala kurz k Zemi!"

„Máš pravdu, Homere," odpověděl Atlan a úlevně se rozesmál. „To já jen z radosti, že jsem ještě vůbec schopen o tom přemýšlet. Přesto tě prosím, abys zkoumal, co se tady vlastně stalo! Nějak to musí souviset s Filozofem a jeho monumentem!"

„Tak dobrá, starouši. Jak se daří Mile a Nadje?"

„Zatím ještě bohužel žádná změna. Ale já už se o ně postarám. Popovídáme si později, platí?"

„Tak se měj!" zvolal Homer G. Adams.

9.

Vize.

Mila a Nadja Vandemarovy přišly k sobě asi půl hodiny poté, co skončilo spojení s GILGAMEŠEM. Atlan málem nevěřil, když zjistil, že mozkové proudy se náhle vrátily na normál a tělesné funkce se obnovily v plném rozsahu. Stoupl krevní tlak i tělesná teplota. Do propadlých tváří se opět postupně vracela barva, svaly se přestaly třást a dech se ustálil.

Radost však neměla dlouhého trvání. Kulovité projekční pole se nezhroutilo a to znamenalo, že dvojčata buď nemohou, nebo nechtějí zrušit paramentální spojení.

A bylo ještě hůř. Když ty dvě nabyly vědomí, křečovitě se roztráslly a několik minut nebyly schopny promluvit.

Atlan seděl nehybně u nich, držel je za rozechvělé ruce a jemně jim je hladil. Konečně se pomalu vzpamatovala Mila Vandemarová; zastřeným pohledem sklouzla k projekčnímu poli.

Atlan se neodvažoval hlesnout. Ani jedna z mutantek ještě nebyla plně při smyslech. Jako první promluvila Mila; bez úvodu jako stroj odříkala řadu vět, které ale nijak nevysvětlovaly, co ve skutečnosti prožila.

„Filozofovy poučky," spustila zájímavým, cize a nepřítomně znějícím hlasem, „jsou tyto:"

Zaprvé:

Všichni obyvatelé Sluneční soustavy mají pod vedením Filozofa splynout v duchovní celek.

Zadruhé:

Každý učedník představuje jeden kruh uvnitř velkého celku, objímajícího celou Sluneční soustavu.

Zatřetí:

Ve středu všeobjímajícího kruhu působí Filozof, a jde o Vnitřní kruh.

Začtvrté:

Všechny inteligentní bytosti nacházející se ve Vnitřním kruhu přispívají bezprostředně ke vzniku díla.

Zapáté:

Všichni učedníci celé jedné soustavy mají pod Filozofovým vedením napomáhat všemi svými silami k zachování Stavby.

Zašesté:

Až bude Stavba dokončena, pak mají učedníci horečně očekávat okamžik, kdy... kdy... přinesou... oběť... k její výzdobě..."

Mila Vandemarová se zakoktala a tvářila se najednou jako herec, který má okno. Nebyla

schopna mluvit, rozeštkala se, skryla obličej v dlaních a otřásala se pláčem.

„Bože můj, co jste to jen viděly?“ vyhrkl tiše Atlan. Přitiskl Milu k sobě, ale ta jako by to ani necítila.

„Viděli jsme budoucnost,“ řekla zajímavě Nadja Vandemarová. „Smrt a zkázu... a může to přijít každým okamžikem... Možná už se to stalo. Nikdo už nezná čas...“

Vtom rozpráhla paže a objala sestru. Obě se rozplakaly, ale ústa měly němá.

* * *

Mediroboti podali Arkonidanovi zprávu, že dvojčata - až na naprostou vyčerpanost - jsou tělesně zcela v pořádku. Nicméně dostala uklidňující prostředky, aby mohla spát, zregenerovat síly a tím si zlepšit i duševní stav.

Atlan v to doufal a věřil. Dvojčata nejenže přepjala své síly, ale také viděla cosi děsivého. Jen se modlil, aby se vzpamatovala z prožitého šoku.

Mila a Nadja toho nemohly mnoho sdělit. Atlan se dozvěděl pouze Filozofovy poučky, ale nevěděl, o jakou jde bytost. Nebylo mu ani jasné, co měla znamenat Stavba a jakou cestou se mají nakonec vydat Filozofovi žáci.

Nedalo se ani rozlišit, zda se z toho, co sestry spatřily, jednalo o vizi nebo o vhled do budoucnosti, která se - neodvratně? - dostaví. To Arkonidana děsilo víc než cokoli jiného.

Drželi Galaktici vůbec ještě nitky osudu ve svých rukou, nebo už je převzali jiní - Tolkandové?

A může to přijít každým okamžikem. To byla ze všeho nejhorší věta. Připomněla Atlanovi čekání na smrt ve chvíli, kdy se článkovitá loď řítí přímo na ně. Byla to také jen vize nebo skutečný pohled do nevyhnutelné budoucnosti? Může proti tomu ještě něco podniknout, nebo je už na všechno příliš pozdě?

A kulovité třpytivé projekční pole tu bylo i nadále. Mutantky měly paramentální spojení, přestože klidně spaly.

Stalo se také ještě cosi zvláštního: Obrazy v projekčním poli náhle znehybněly a začaly nabývat jasnějších obrysů. Ani se tak často nestřídaly.

Arkonidan se znepokojeně zahleděl na pole a byl zvědav, co mu obrazy vyjeví.